

І О КРЕПОСТИ 🏰 НА
БОГА

І О КРЕПОСТИ 🏰 НА
ДЯВОЛА

НЕВЯСТА БЕЗ ПЕТНО І БРЪЧКА

от Зорница Иванова



10 крепости на БОГА

1.стр ИСТОРИЯ НА НАПИСВАНЕ

3.стр ВЪВЕДЕНИЕ

5.стр 1. НА ПЪРВО МЯСТО БОЖИЕТО ЦАРСТВО И НЕГОВАТА ПРАВДА

10.стр 2. УМИРАНЕ КЪМ СЕБЕ СИ И ЖИВЕЕНЕ ЧРЕЗ ХРИСТОС

16.стр 3. БРАТОЛЮБИЕ, ЗАСТЪПНИЧЕСТВО И ЛЮБОВ

20.стр 4. ЧАСТИ НА ЕДНО ТЯЛО И ЕДИНСТВО ПОМЕЖДУ НИ

27.стр 5. ПРОШКА И ВЪЗСТАНОВЕНИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ

32.стр 6. СТРАХ ОТ БОГА И ЧИСТОТА В СЪРЦЕТО

39.стр 7. ИСТИНА

47.стр 8. ОГЪНЯТ НА СВЯТИЯ ДУХ ДА ЗАПАЛИ РЕВНОСТТА НИ ЗА БОЖИЯ ДОМ

54.стр 9. ГЛАД ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕНИТЕ ДАРБИ НА СВЯТИЯ ДУХ

58.стр 10. СКРЪБТА НА БОЖИЕТО СЪРЦЕ КЪМ НЕГОВИТЕ НЕСПАСЕНИ ДЕЦА ДА СТАНЕ ЧАСТ ОТ НАШИЯ ЖИВОТ

10 крепости на ДЯВОЛА

1. МАМОНА

2. ЖИТЕЙСКИ ГРИЖИ И УДОВОЛСТВИЯ

3. КЛЕВЕТЕНЕ, ОДУМНИЧЕСТВО И КЛЮКАРСТВАНЕ

4. КОНКУРЕНЦИЯ И СЪСТЕЗАТЕЛЕН ДУХ

5. ОГОРЧЕНИЕ И ОМРАЗА

6. БЛУДСТВО И ПРЕЛЮБОДЕЙСТВО

7. ЗАБЛУДА

8. АПАТИЯ И БЕЗРАЗЛИЧИЕ

9. ОБИКНОВЕНИ И ЕСТЕСТВЕНИ

10. НЕЗАИНТЕРЕСОВАНОСТ КЪМ ПОГИВАЩИТЕ

ИЗБОРЪТ Е В ТВОИТЕ РЪЦЕ!



НЕВЯСТА

БЕЗ ПЕТНО И БРЪЧКА

от Зорница Иванова

© художник: Славян Стоянов 2012

дизайн и PDF представяне, Славян Стоянов

всички права запазени



ИСТОРИЯ НА НАПИСВАНЕ

Накратко ще опиша пътя, по който стигнах до тук и до който Бог в милостта си ме доведе. Винаги ме е вълнувал въпросът за духовното воюване. Четох "Трите бойни полета" на Франсис Фрейнджапейн и слушах всички негови проповеди, преведени на български език. Наистина научих много неща и Бог е открил на Франсис невероятни истини. Много пъти се опитвах да живея според това, което бях научила от него, но без особен резултат и победа. След това слушах други проповедници по темата за духовно воюване и се опитвах да се облека в техните доспехи, но отново безрезултатно. Понеже Бог ми е дал изгаряща страст да видя с очите си мощно съживление в моя град и нация, затова изгледах Трансформация 1 и 2 няколко пъти през годините. Там видях следното: най-основното и най-силното нещо, което предизвиква Небето да се излее на Земята, е викащи сърца (молитва и пост) и специфична стратегия, дадена от Святия Дух за конкретното място. Започнах да търся тази стратегия и отговорът на Бог не се забави. Един ден Бог ми откри 10 крепости на дявола в Тялото Христово, които трябва да бъдат разрушени и 10 Божии крепости на истина и правда, които да бъдат съградени. Просто седнах и ги написах без никакво усилие, все едно винаги съм ги знаела. Много Му благодаря, че Той винаги ни слуша и отговаря на молитвите ни по Неговата воля. Започнах да се моля по точките, но само за моя роден град, но не след дълго на 19.06.2011г. Бог ме предизвика да се моля за Тялото Христово в цялата нация. Малко поспорих с Него, че ми се струва голяма тежест и отговорност, но като си припомних факта, че ние сме само едни безполезни слуги и само Той може да се справи с тези крепости, се покорих на желанието Му. Разбрах, че от мен се иска само молитва от сърце, чрез властта, която ни е дал, а от Бог и Неговото войнство (служебните духове - ангелите) се очакват резултатите, които всички ние ще видим. Тук искам да спомена, че в България има хиляди по хиляди ходатаи, които се молят за нацията ни, и аз се присъединих към тях.

Искам да поясня какво означава понятието крепост на дявола. Крепостта в днешно време не е нещо материално, както в дните на Исус Навин, когато превземаха крепостния град Ерихон, а е нещо, което се крие в духовната област и по-точно в нашия ум.

2 Коринтяни 10:4-5 "Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа".

Тук много ясно е описано, че съвременните крепости са свързани с ума ни и представляват съвкупност от мисли, становища, схващания, идеи, които имат за цел да ни пречат да ходим победоносно в познаването на Бог. Целта на Бог е да имаме вечен живот, а целта на дявола е да ни попречи да стоим в Него. Бог е необятен и дори вечността няма да ни стигне, за да Го познаем в цялото Му величие и разнообразие. Призиванието на всеки, който вярва в Него, е едно единствено - да Го обичаме с цялото си сърце, с целия си ум и с всичката си сила. Как можем да Го обичаме, ако не Го познаваме или имаме изкривена представа за Него. Дявола е баща на лъжата и неговата усърдна работа е да заблуждава, ако може и избраните. Но добрата новина е, че ние имаме ум Христов (ако обновяваме ума си според Словото), имаме Святия Дух излян в сърцата ни, който ни учи на всяка истина. Нашият Татко ни е снабдил с всичко,



за да успеем и да бъдем повече от ПОБЕДИТЕЛИ.

На 21.06.2011г. Бог ми каза: "Започвай да пишеш книга за 10те крепости". Отново не бях много въодушевена и изтъкнах факта, че имам три деца (последното на 2 г.) и как си представя да имам време да пиша. Хубавото е, че спорих само няколко дена и реших, че щом Бог ми казва да пиша, значи че Той ще ме снабди и с време и благодат, за да го направя. Бог никога не иска от нас нещо, което не можем да Му дадем. Всичко е за Него, от Него и чрез Него. Ние само можем да се радваме, че Той ни е дал такава привилегия да участваме в Неговата милост, благодат и слава.

Искам да насърча всеки, който чете тази книга, че Бог има велик план за твоя живот. Той няма любимци и не обича някой повече от друг. Платил е за всеки от нас с една цена - жертвата на Исус. Моля ви вземете този стих в сърцето си и не ограничавайте Святия Дух.

Матей 7:7 "Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори"

Простирайте се на високо и на широко в мислите си и Той ще отговори на вашата вяра. Джон Остийн е казал следното: "По-добре да се целиш на високо и да не улучиш, отколкото да се целиш на ниско и да улучиш". Нека Бог ви даде лични откровения, чрез които вие ще бъдете най-смелите и успешни войни в Неговата армия. Вие ще бъдете тези, които ще промените хода на историята в полза на Божието царство.



ВЪВЕДЕНИЕ

Песен на песните 6:4 "Хубава си, любезна моя, като Терса, Красива като Ерусалим, Страшна като войска със знамена"

Песен на песните 8:6-7 "Защото любовта е силна като смъртта. Много води не могат угаси любовта, нито реките могат я потопят"

Това са стиховете, които са ме държали през годините на ходенето ми с Бога, когато е ставало най-мрачно и съмненията ми са надделявали над вярата, и сърцето ми е тръгвало след нещо, което не носи никакъв живот. Увереността, че Божията любов към мен и моята към Него е по-силна от обстоятелствата и от хитростите на дявола, ме е превеждала през най-страшните бури в живота и ми е давала сили да продължа напред.

В Песен на песните са описани едни прекрасни взаимоотношения между Соломон и неговата любима - суламката. Вярвам, че това представлява картина на отношенията между Исус и Неговата невеста - Църквата по лицето на Земята.

В Песен на песните 6:13 "Какво ще видите в суламката? Нещо като борба между две дружини!"

Наистина има много ожесточена борба - плътта се противи на духа и ние трябва да избираме всеки ден дали ще служим на Бог или на себе си. Святия Дух, който живее непрестанно в нас, иска да ни изгради като хора, които да изобилстват с плода Му. Бог е планирал ние да живеем непрестанно в мир, правда и радост в Неговия Дух. Тогава ще бъдем най-щастливите и свободни хора на Земята.

В Песен на песните виждаме, че Бог оприличава невестата Си като страшна войска със знамена. Той иска да не оставаме в неведение по въпроса за духовното воюване, но да ни обучи и да ни превърне в хора, които извършваме подвизи и завземаме непрестанно нови и нови територии във всяка сфера на своя личен живот, а от там и в обществото ни. Исус Христос дойде на Земята - да съсипе делата на дявола и извоюва огромна победа за нас. Прикова на кръста всеки наш грях, болест, недостиг и раздра завесата на храма отгоре до долу. С това Той ни покани да имаме неограничени взаимоотношения на близост с Нашия Небесен Татко. Той даде на църквата власт над ЦЯЛАТА сила на врага и ни заповяда да отидем до краищата на света и да създаваме ученици.

Но ако ние сме вързани в някоя област от живота ни и ходим в тъмнина, то как ще освобождаваме пленници за Него? Целта на Святия Дух е да ни научи на всяка истина и тогава ще сме истински свободни, способни да освобождаваме всеки, до когото се докоснем. Велико нещо е да видим глухи да прочуват, слепи да проглеждат, неми да проговарят и мъртви да бъдат възкресявани. Още по-велико е да видим един живот - коренно променен, който от пълна развалина се е превърнал в истински диамант и осветява с красотата си всичко наоколо.

Исус каза в Матей 11: 28-30 "Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко"



Ако спрем до изпълнението на първата част, ще ни бъде добре, но най-добре ще ни бъде, ако вземем Неговото дело присърце, а нашите грижи дадем на Него. Целта на живота на всяко дете на Бога не е само собственото му благоденствие (дух, душа и тяло), но разширяване на Божието царство. Защото не ми се вярва да сме много щастливи, ако ние отидем на небето, а хората, които обичаме (близки, роднини, познати), да не са заедно с нас. Бог желае ние да продължим делото на Исус Христос на земята, като не спираме да ходим в светлината Му и непрестанно разрушаваме делата на тъмнината. Най-мощното оръжие в тази битка е Божията любов - само тя е в състояние да преодолее всяка съпротива: огорчение, омраза, клеветене, грижи, удоволствия и т.н. Великите две заповеди са:

Марк 12:29-31 "Исус отговори: Първата е: "Слушай, Израилю; Господ нашият Бог е един Господ и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила". А ето втората, подобна на нея, заповед: "Да възлюбиш ближния си като себе си". Друга заповед по-голяма от тях няма".

Това ако изпълняваме, ние се превръщаме в най-страшните и опасни войни срещу царството на дявола.

Много дълго време питах и се чудех какво ще е последното движение на Духа на замята. Знаем, че е имало движения, свързани с откровения за Божествената святост, Божественото изцеление, Петдесетница и говорене на езици, Свят смях и опиване с Духа и много други, но ми беше интересно кое ще е движението, което ще предшества второто идване на Исус. Това, което Бог ми откри, е следното: че както преди първото идване на Исус, така и преди второто ще бъде издигнато служението на Йоан Кръстител, не че хората масово ще се кръщават във вода, но ще се сбъдне следното:

Лука 3:4-6 "... както е писано в книгата с думите на пророк Исаия: - "Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя за Господа, Прави направите пътеките Му. Всяка долина ще се напълни, и всяка планина и хълм ще се сниши; Кривите пътеки ще станат прави. И неравните места гладки пътища; И всяка твар ще види Божието спасение"

Вярвам, че движението на Святия Дух е свързано с това да направи Невястата на Исус без петно и бръчка и да приготви пътя за Царя на царете и Господаря на господарите. Много хора са копнели да живеят в наши дни, за да видят най-мощното изливане на Духа и най-голямата слава на църквата, каквато не е била никога до сега. Бог е решил ние да сме участници в "Последната битка" и да победим в Неговото име. Вярвам, че в наши дни ще бъде изпълнена всяка една дума от молитвата на Исус в Йоан 17 глава и ние ще преживеем такова единство на църквата, което дори и най-смелите ни мечти не са достигали.

Уточнение: заглавията на всяка глава от тази книга са отделните крепости на дявола, които трябва да бъдат разрушени и вързаните хора в тях - освободени, а срещу тях са Божиите крепости, които трябва да се съградят и да бъдат място за живот на всички, които обичат Исус. Или с други думи казано, първо описвам отровата, с която дявола иска да ни убие и направи неефективни за Божието царство, а след това описвам противоотровата, която ни връща към живот, свобода, мир, радост и победа.



| ГЛАВА

МАМОНА – НА ПЪРВО МЯСТО БОЖИЕТО ЦАРСТВО И НЕГОВАТА ПРАВДА

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА - МАМОНА

Матей 6: 19-24 "Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изяжда, и гдето крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат; защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти. Окоето е светило на тялото; и тъй, ако окоето ти е здраво, цялото ти тяло ще бъде осветено; но ако окоето ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено. Прочее, ако светлината в тебе е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината! Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона"

Много деца на Бога вървят по пътя си с Него до един момент, в който решават да следват вървежа на този свят, относно стандарт на живот и желанията на плътта. Случва се постепенно и полека да се отклоняват от целта на живота си ("**А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил**" **Йоан 17:3**) и да се привържат към суетния живот, който не ги ползва по никакъв начин. Единственото нещо, което в Новия завет е споменато като идолопоклонство, това е любовта към парите.

Един ден при Исус дойде богат младеж, който беше опазил Божиите заповеди, но Господ му каза: "**Едно ти не достига - иди продай всичко, което имаш и раздай парите си на бедните и ще имаш съкровище на небесата и върви след Мене**". В Божието слово е записано, че младежът се наскърби твърде много. Защо стана така? Той наистина се стремеше към Бог и искаше да има вечен живот, но сърцето му беше привързано към богатството и нямаше сила в себе си да го пусне и да обикне с цялото си сърце Този, Който го е създал.

Еремия 29:13 "**И ще Ме потърсите и ще Ме намерите като Ме потърсите с цялото си сърце**"

Бог има условие, за да ни се открие, ние не трябва да имаме нищо в сърцето си, което е издигнато повече от това да търсим Него.

Ще разгледаме една случка в Стария завет, когато Исус Навин заедно с целия израелски народ превзе Ерихон и бяха изрично предупредени да изгорят всичко и да не вземат нищо със себе си.

Исус Навиев 6:18-19 "**Но вие се пазете във всеки случай от всичко обречено, да не би, като го обречете, да вземете от обреченото, и така да нанесете проклетия върху стана на Израила и да го смутите. Всичкото сребро и злато,**



и медните и железните съдове, са посветени Господу; да се внесат в Господното съкровище”

Исус Навиев 7:1 “А израилтяните извършиха престъпление относно обреченото: защото Ахан син на Хармия, син на Завдия, син на Зара, от Юдовото племе, взе от обреченото, така че Господният гняв пламна против израилтяните”

Исус Навиев 7:20-21 “И Ахан в отговор на Исуса каза: Наистина аз съгреших на Господа Израилевия като сторих така и така: Когато видях между користите една хубава вавилонска дреха, двеста сикли сребро, и една златна плочка - тежка петдесет сикли, пожелах ги и ги взех; и, ето, те са скрити в земята всред шатъра ми, и среброто отдолу”

В същността си тази постъпка беше продиктувана от липсата на страх от Бога и желание да притежава нещо, което не му принадлежи. Това, че Ахан скри откраднатото под земята ни говори, че той е осъзнавал, че върши нещо нередно. Така и днес хората, които са имали реална среща с Бог, са привързали сърцето си към притежания или имущество, те осъзнават, че вършат нещо нередно и се крият от заобикалящите ги християни, но рано или по-късно всичко излиза наяве. Този тип хора изпитват болка и неприязън, когато става дума за даване за Божието царство или дават от излишъка си с цел да демонстрират своето благочестие. Хора, които служат на Мамона, нямат алтернатива да служат на Царя на царете, защото ако обичат единия, със сигурност ще презират другия.

Ще разгледаме една случка в Новия завет.

Деяния на апостолите 5:1-10 “А някой си човек на име Анания, с жена си Сапфира, продаде имот, и задържа нещо от цената, със знанието на жена си; и донесе една част и я сложи пред нозете на апостолите. А Петър рече: Анание, защо изпълни сатана сърцето ти, да излъжеш Светия Дух и да задържиш от цената на нивата? Догдето стоеше непродадена не беше ли твоя? И след като се продаде, не бяха ли парите в твоя власт? Защо си намислил това нещо в сърцето си? Не си излъгал човеци, но Бога. И Анания, като слушаше тия думи, падна и издъхна; и голям страх обзе всички, които чуха това. И по-младите мъже станаха, обвиха го и го изнесоха та го погребяха. И като се минаха около три часа, влезе жена му, без да знае за станалото. И Петър я попита: Кажи ми за толкова ли продадохте нивата? И тя рече: За толкова. А Петър ѝ рече: Защо се съгласихте да изкусите Господния Дух? Ето нозете на тия, които погребяха мъжа ти, са на вратата, и ще изнесат и тебе. И тя на часа падна до нозете му и издъхна; а момците, като влязоха, намериха я мъртва, и изнесоха я, та я погребяха до мъжа ѝ”

Ако в сърцето ни няма искрена любов към Бога и страх от Него, тогава можем с лека ръка да излъжем или да откраднем, като сме сигурни, че това няма да има лоши последствия. Ако искаме да следваме Бога, трябва да приличаме на онзи човек от притчата на Исус, който търсеше в една нива съкровище и когато го намери, продаде всичко, което притежаваше и си купи тази нива. Защо направи това? Защото прецени, че това, което е намерил, е по-ценно от всичко, което е притежавал до този момент. Ананий и Сапфира не съгрешиха с това, че задържаха нещо за себе си, а с това че скриха нещо от Бога. Подобно на Ахан, който скри откраднатото, и те осъзнаваха, че не е много редно това, което вършат, но си мислеха, че лошата им постъпка няма да бъде последвана от наказание. Когато Адам съгреши, също се скри. Дявола живее в



тъмните места на нашите сърца. Места, които крием от хората, които понякога искаме да скрием от Бога, трябва да излязат наяве, за да можем да ходим в Неговата слава и да можем да кажем един ден като Исус, че дявола няма нищо в нас.

Проблемът с любовта към парите не се среща само при богатите хора, същият проблем със същата сила действа и при хората, които са лишени от богатства. Ако Бог иска нещо от Своето дете (материално притежание) и не го получи, това значи, че сърцето на този човек е издигнало нещо повече от ценността на това да има близки отношения с Него. В **Яков 1:17** се казва: **“Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре, и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, или сянка от промяна”**.

Бог се удовлетва в това да дава благословения на децата си. Но се наскърбява, когато това благословение (в каквато и да е област) застане между нас и Него и пречи на общението ни. Понеже Небесния ни Татко ни обича безкрайно много, прави така, че да ни отнеме това, към което сме се привързали, за да можем да насочим погледа си към източника на благословения.

Ефесяни 5:3 “А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас, както прилича на светии”

Тук словото слага съюза „или“ като равенство между блудство, нечистота и сребролюбие. Споменавам това, защото блудството е явен грях, докато сребролюбието е някак таен, но за Бог и едното и другото са еднакво отвратителни.

1 Тимотей 6:10 “Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата, и пронизаха себе си с много скърби”

Този стих изчерпателно разкрива целта на демона, който стои зад тази крепост, а именно да те отстрани от вярата и да те изпълни с безпокойство, притеснение, несигурност. Когато даден войник от Божията армия, попадне в плен на врага, той вече не може да участва в доброто войнстване, докато не освободи сърцето си от тази примка.

2. БОЖИЯТА КРЕПОСТ - НА ПЪРВО МЯСТО БОЖИЕТО ЦАРСТВО И НЕГОВАТА ПРАВДА

Сега ще разгледаме това, което Бог предлага като противоотрова на поклонението към парите.

Матей 6:25-33 “Затова ви казвам: Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото? Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират: и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях? И кой от вас може с грижение да прибави един лакът на ръста си? И за облекло, защо се безпокоите? Разгледайте полските кремове как растат; не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях. Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас маловерци? И тъй не се безпокойте, и не думайте: Какво ще ядем? или: Какво ще пием? или: Какво ще облечем? (Защото всичко това търсят езичниците), понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави”



Какво забелязваме от стих 25 до 31? Виждаме, че Исус задава 5 въпроса. С други думи Той иска и продължава да иска да провокира нашето мислене и да ни превърне от хора с малка вяра в хора с голямо доверие към Небесния ни Баща. Исус рисува две картини, свързани с творението на Бога. Първата е свързана с птиците, а втората - с лилиите. И тук някой новоповярвал може да си помисли, че Бог ни насърчава да мързелуваме - да не сеем и да не събираме в житници, нито да се трудим и предем, но в светлината на Библията разбираме, че тук акцентът е върху нашия мисловен живот. Защо Исус забранява на хората, които го слушат, да се безпокоят? Защото ако ние с ума си служим на това, на което служат езичниците, а именно стремеж към богатство, престиж и задоволяване на всичките ни желания, ние се държим като хора, които не обичат Бога. Исус даде изходен път от светската матрица, в която врагът иска да ни държи. Ако ние на първо място (вярвам, че става дума за търсене с цялото сърце) търсим Царя, царството Му (братята и сестрите, и тези, които не Го познават) и Неговото законодателство (правда), Той е верен и добър Баща да ни даде и останалото.

Ако в нашите сърца се прокрадва мисълта: "Е добре, щом това е пътят към снабдяване на всичките ми нужди, ще опитам". Ако целта на живота ни е да забогатеем, като пробваме и този начин, нещата няма да се случат. Ако можем да излъжем себе си и околните, че на първо място в сърцето ни е Бог (като външно променим навиците си и придобием религиозно поведение), то Този, Който ни е създал, не можем да излъжем.

Езекиил 33:31 "Те дохождат при тебе както дохождат хората, та седят пред тебе като Мои люде, и слушат твоите думи, но не ги изпълняват, защото с устата си показват много любов, но сърцето им отива след печалбите им"

Бог е заявил в Словото Си, че ще Го намерим единствено тогава, когато Го потърсим с цялото си сърце. Той може да измери с точност до стотна от процента с каква част от сърцето си ние Го търсим.

Псалом 91:14 "Понеже той е положил в Мене любовта си, казва Господ, затова ще го избавя. Ще го поставя в безопасност, защото е познал името Ми"

Има нещо, което задвижва Бог и то е нашата изгаряща любов към Него. Не случайно първата заповед: (Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с целия си ум и с всичката си сила.) е свързана с любовта. Той не иска нашите маниери; святото ни облекло; достолепно поведение, а живо се интересува от мислите ни; копнежите ни; мотивите зад постъпките ни, все неща, които не са външно измерими.

Нека разгледаме на кратко живота на Авраам, който Библията нарича приятел на Бога. Той последва Небесния си Баща, без да знае накъде отива. Чу обещанието Му и не се усъмни в Него, дори и да се сбъдна след 25 години. След като получи обещания от Бога син по свръхестествен начин, той продължи да се покорява на Този, Когото обичаше.

Въпреки огромната си любов, която изпитваше към единствения си син Исак, тя не беше в състояние да застане на пътя на общение с Бог, понеже любовта и уважението към Царя на царете бяха всепоглъщащи. Какво беше следствието, че Авраам беше издигнал над всичко и преди всичко ходенето си с Всемогъщия? **Псалом 91:1 "Който живее под покрива на Всевишния, Той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия"**.



Авраам пребъдваше под сянката на Всемогъщия – той беше твърде богат, беше силен мъж и заедно с неговите мъже разгромяваше царе. В името на Авраам се благославят всички народи. Бог го издигна до званието „Баща на народите“.

Битие 17:1-7 “Когато Аврам беше на деветдесет и девет години, Господ се яви на Аврама и му рече: Аз съм Всемогъщият; ходи пред Мене и бъди непорочен. И ще направя завета си между Мене и тебе и ще те умножа твърде много. Тогава Аврам падна на лицето си; и Бог му говореше, казвайки: Ето, Моят завет е с тебе; и ти ще станеш отец на множество народи. Не ще се именуващ вече Аврам, но името ти ще бъде Авраам; защото те направих отец на множество народи. Ще те наплодя твърде много и ще произведа народи от тебе; и царе ще произлязат от тебе. И ще утвърдя завета Си между Мене и тебе и потомците ти след тебе през всичките им поколения за вечен завет, че ще бъда Бог на тебе и на потомството ти след тебе”.

Защо Бог го издигна толкова много? Той не прави нещата просто така, защото няма любимци. Имаше нещо в Авраам, което само Бог виждаше и то беше сърце, свършено разположено към Него. Той живя преди закона, но беше пленен от красотата и любовта, които Бог му откри в Себе си. Имено това е главният двигател, който движи хората към Всевишния, и който движи Всемогъщия към хората.

Когато ние обучим чувствата и мислите си да се покоряват на Словото, и сърцето ни да копнее за Неговите мисли и пътища, тогава ние се превръщаме в съдове, през които Бог може безпрепятствено да протича. Какво ще изберем: да се безпокоим за земните неща и да живеем в притеснение или да прегърнем Неговата правда и царство и да живеем в Божията слава? Изборът е в нашите ръце. Когато стоим в страх и безпокойство, поставяме ехидна усмивка на лицето на врага, а Бог скърби за нас. Когато решим да обичаме Бог и да се радваме, независимо през какво минаваме, Нашият Татко е във възторг, а дявола е безсилен да ни обърка и върне назад.

Притчи 1:24 “Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие, а друг се скъпи без мяра, но пак стига до немотия”

Бог е щедър не само към своите деца, които Го познават, но и към тези, които дори не са чували за Него. Ако ние искаме да приличаме на Татко, ще копнеем и жадуваме за това, как да споделим нашите благословения с колкото се може повече хора. Лъжата на дявола е следната – “Ако не споделяш благата си с никой, ти ще имаш повече за себе си, а истината е, че колкото повече даваш на Бога и на хората, около теб, толкова повече отваряш място, където Бог да излива благословения от всякакъв вид.

Мисля, че още много може да се говори за това, колко много мъже и жени са ни дадени за пример в Библията – едни от тях обичаха Бог с цялото си сърце и Той се наслаждаваше в това да им дава богатство, слава и да го поставя на високо, а други обикваха повече този свят и изгубваха всичко. Важното тук и сега е ние да решим към кой лагер ще се присъединим, дали ще сме в отбора на печелившите или в отбора на пораженците.



2 ГЛАВА

ЖИТЕЙСКИ ГРИЖИ И УДОВОЛСТВИЯ – УМИРАНЕ КЪМ СЕБЕ СИ И ЖИВЕЕНЕ ЧРЕЗ ХРИСТОС

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА – ЖИТЕЙСКИ ГРИЖИ И УДОВОЛСТВИЯ.

По мое мнение тази крепост е една от най-силните крепости, в която са попаднали множество хора от Тялото на Нашия Господар. Освен това, тя е една от най-трудно разпознаваемите крепости, понеже е облечена в добри намерения и уж правилни цели. Ще разгледаме житейски ситуации и библейски истории, за да можем да схванем силата на този набор от мисли и становища, които ни пречат да ходим от победа в победа и от слава в слава и да се съпротивим адекватно на дявола.

Първо искам да обърна внимание на житейските грижи. Когато ми се роди третият син (Виктор), аз бях принудена да си стоя вкъщи 2 години и да се грижа за бебенцето си. Това дете е благословение от Бог в живота ни и това да се грижа за него е директно служение пред Създателя. Какво се получи? Аз се чувствах като в затвор, мислех си, че поради това дете аз съм изолирана от всякакви социални контакти и отгоре на всичко, нито една от моите приятелки не ме търсеше и не ми идваше на гости. Постоянно се оплаквах на всички, които се доближаваха до мен и носех атмосфера на недоволство и отегчение от живота. Аз вярвах в Бог, бях новородена от 20 години, но не бях благоухание за околните, а напротив сама себе си не можех да понасям. Постоянно упреквах моя прекрасен съпруг, че не ме забавлява и не задоволява емоционалните ми нужди. Положението ставаше все по – лошо и по-напрегнато до един момент, в който Сашко (съпругът ми) ми каза: "Бог ми каза, че ако не Му се покориш да правиш това, което Той ти е казал да правиш, ти никога няма да си щастлива". Дълбоко в себе си аз знаех това, но в този момент най-малко ми се искаше да Му се покоря. С огромна доза недоверие, аз реших систематично да се срещам с Бог и да опитвам да Му се доверявам все повече и все повече за живота си.

И точно това беше повратната точка в живота ми. Сега, когато пиша, аз все още съм по майчинство, но разликата е в това, че аз съм най-щастливият човек на земята, понеже Той запълни празнотата ми. Аз взех това, което е Негово, а Той взе моите разочарования, роптание, самосъжаление и невъзможност и ми даде хваление, благодарение, поклонение и щастие.

Веднъж Бог ми говори през 2001г.: "Аз съм те изкупил, платил съм с живота Си, за да те имам, много ли ще е, ако поискам живота ти, времето ти, мислите и чувствата ти??? Ако не ми ги дадеш, АЗ ПАК ЩЕ ТЕ ОБИЧАМ, но ти няма да изживееш живота си пълноценно. Когато дадеш всичко на Мен, Аз ще го преумножа".

Матей 11:30 "Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко"



Лука 10:38-42 “И като вървяха по пътя, Той влезе в едно село; и някоя си жена на име Марта Го прие у дома си. Тя имаше сестра на име Мария, която седна и при нозете на Господа и слушаше словото Му. А Марта като се залисваше с много шетане, пристъпи и рече: Господи, не Те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да шетам? Кажи й, прочее, да ми помогне.

Но Господ в отговор й рече: Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща; но едно е потребно; и Мария избра добрата част, която не ще се отнеме от нея”

Тук наблюдаваме два типа хора в Тялото Христово - Мария, която преди всичко избра общението с най-скъпия на сърцето и, и Марта, която Му служеше и шеташе и беше изпълнена с безпокойство и обвиняваше Исус, че не Го е грижа за това, че тя само шета. Виждаме, че типът хора като Марта имат смелостта да дават съвети на Бога какво да направи, имат идеи как точно Той трябва да постъпи. От къде идва това отношение към Бог и към хората, които ги заобикалят? От това, че те са ангажирани с това да служат на Царя, а не са отделили време да познаят сърцето Му. Тези хора не са по-малко обичани от Бога, но са много по-малко удовлетворени от живота си.

Същото нещо се получава с вярващите братя – глави на семейства, които са осъзнали, дадената им от Бога функция да са снабдители на своите семейства, да се грижат да има всичко необходимо за прехрана, облекло и сметки. Всички сме съгласни, че това е нещо много добро пред Бог и хората. Кога виждаме, че нещата не вървят? Когато вложим цялата си енергия да извършим правилното нещо, но не чрез Христос, а сами чрез себе си, тогава общението ни с Бог остава някъде встрани и ние се чувстваме неудовлетворени от сивотата на ежедневието и не можем да разберем какво не е наред с нас.

Ако нямаме покой на душите си, това е червена лампа за това, че ние не сме взели Неговото иго, а носим бремето си сами. В един от псалмите се казваше следното: Благословен да е Господ, който всеки ден носи бремето ни. Ние решаваме как да живеем, да носим Неговото бремe и да сме много щастливи или да носим нашето бремe и да сме смазани под тежестта му.

Ще дам още един пример, който е по-близък до мен, защото съм майка на три деца. Всички разбираме, че времето прекарано с децата ни, за да инвестираме в тяхното образование, за да постигнат успех в живота си е много добро и ценно време. Но има едно “Но”... Ако това изсмуква всичките ни сили, изцежда и последната капка живот и не ни позволява да ходим в свободата на Бог и да принасяме плод в царството Му, означава, че сме позволили на тръните и бодилите да заглушат словото Му в нас. Това не означава, че ние няма да помагаме на децата си, това означава, че ще направим първите неща първи, а за всичко останало Бог ще се погрижи.

Искам да засегна накратко областта на удоволствията, които са част от тази крепост на дявола. **Притчи 21:1** “Който обича удоволствие осиромашава, Който обича вино и масло не забогатява”.

Бог има ли нещо против ние да се забавляваме и да имаме удоволствия във всяка сфера от нашия живот? Категорично не. Той не иска от нас да се превърнем в аскети или монаси или в хора, които постоянно се самобичуват с цел Бог да бъде удовлетворен. Къде е проблемът?



При повечето неща, както и при любовта към парите, няма проблем в парите или в притежанията ни, а в мястото, което те заемат в сърцето ни. Ако даден вид удоволствие е толкова ценно за нас, че ние го поставяме на по – високо място от мястото, на което стои общението ни с Бог, това нещо моментално се превръща в зло за самите нас и мерзост в очите на Господаря. Ще се опитам да дам няколко примера. Има ли нещо лошо в това да се обличаме добре, като съчетаваме цветовете и изглеждаме красиво? Не. В моя живот това ме е държало с години далеч от свободата, в която сега ходя. За мен нещо ако не е в хармония по цвят и по стил, аз не мога да го облека. Дрехите не са истинският проблем, понеже Бог в Словото Си е обещал да ни облича поне толкова красиво, колкото лилиите, които е създал. Проблемът е следният, че когато аз искам да впечатля околните (без значение мъже или жени), аз печеля живота си, като задоволявам естествените си нужди от почит и уважение чрез неправилно средство. Исус каза следното в **Лука 17:33 "Който иска да спечели живота си, ще го изгуби; а който го изгуби, ще го опази"**. Какво велико обещание! Отново добрият Бог е оставил избора в наши ръце. Аз все още се обличам красиво (поне така е в моите очи), но разликата е в това, че не искам да впечатля никого. Искреното ми желание е хората около мен да виждат Исус в поведението ми, в думите и в очите ми, и ако помогна на някой да ходи в свободата на Святия Дух и да победи някои от слабостите си, аз съм истински удовлетворена.

Другият пример е свързан с храната. Бог я е създал, за да предизвиква наслада чрез функционирането на вкусовите ни рецептори, поради богатото разнообразие на различните вкусове. Във всяко добро нещо, в което дявола иска да се намеси, има две алтернативи – да изкриви това добро и да го направи или планина в живота ни, или долина. Ако обичаме да си хапваме и постоянно си угаждаме, това се превръща в грях – чревоугодничество. Ако мразим храната и се отвращаваме от нея, това се превръща в болестно състояние – анорексия. И двете крайности тук имат за цел да унищожат и убият човека. Следствието на затлъстяването е затруднение във функцията на много жизненоважни органи (сърце, черен дроб, жлъчка и т.н.) и е възможна появата на най – различни болести. Следствието на лишението от храна е недостиг на основни хранителни вещества – минерали, витамини, въглехидрати, белтъчини, мазнини и др. и също затруднява организма в неговото развитие и причинява различни заболявания. Бог желае Неговите деца да стоят в златната среда и баланс във всяка една област от живота си.

Последният пример ще бъде в сексуалната област. Божието намерение по въпроса е 1 **Коринтяни 7:2-3 "Но, за да се избягват блудодеянията, нека всеки мъж има своя си жена, и всяка жена да има свой мъж. Мъжът нека има с жената дължимото към нея сношение; подобно и жената с мъжа"**.

Какво цели нашият враг? Да ни вкара в едната или в другата крайност и тук. При мъжете по – често срещаното е невъзможността да се въздържат и контролират очите си, като изпадат в грях и пожелават жени, които са предизвикателно облечени. **Матей 5:28 "Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си"**.

А при жените действа чрез мисли от рода: "Сексът е най – маловажната област в семейните отношения" или "Това е дадено само с цел създаването на деца" или "Сексът е толкова мръсно нещо, че колкото по-малко го практикувам, толкова по-чиста и духовна ще съм".



Още много лъжи могат да бъдат изброени, но в общи линии врагът ни слага такива мисли с цел разрушаване на единството в брака. Мъжете се чувстват пренебрегнати и необичани, когато техните съпруги им откажат сексуални взаимоотношения. А жените в повечето случаи се чувстват използвани и неразбрани, когато съпрузите им настояват за дължимото сношение. Божията воля тук е взаимна наслада, удоволствие и единство в дух, душа и тяло при законни съпруг и съпруга.

2. БОЖИЯТА КРЕПОСТ – УМИРАНЕ КЪМ СЕБЕ СИ И ЖИВЕЕНЕ ЧРЕЗ ХРИСТОС

чрез и със Христос. В началото на 6 глава на Матей има изброени три неща, които са наречени делата на правдата, а именно: 1. милостиня; 2. молитва; 3. пост. Със сигурност и трите неща не са от най-любимите за плътта ни.

Аз вярвам, че областта на милостинята и даването е много важна за ходенето ни с Бог. С това колко и как даваме за Неговото царство (вдовици, сираци, бездомни, бедни, мисионери и т.н.) със сигурност може да се определи до каква степен сме посветени на Него и колко обичаме Неговите принципи. Веднъж Исус седна и наблюдаваше как Неговите хора пускат в съкровищницата на Соломоновия храм и определи човека, който пусна най-много. Това беше една бедна вдовица, която пусна целия си имот. Областта на даването в църква е много крехка и чуплива, понеже хората са отвратени от това по колко погрешен начин могат да се разпределят финансите и как могат да бъдат употребени за неща, които противоречат на Словото. Но това, че някой злоупотребява с това, не означава, че аз трябва да спра да давам. Нашето семейство от години е решило, че щом не се сее за вдовиците, сираците, бедните и мисионерите в църква, ние сеем много малка част от дарението си в местното Тяло и другата част отиват в синхрон с Божието слово. Защото наистина ще е безумие от наша страна, ако Бог ни е отворил очите и ни е показал неправилното употребяване на средствата в църква, а ние продължаваме да си влагаме парите в пукнати съдове. С това не насърчавам никого към бунт или към това да даваме съвети на пастира си как да разпределя финансите в църква, но можем да се молим Бог да му открие истината, а на нас да ни даде мъдрост къде и как да даваме с щедро сърце.

Няма да говоря тук за десетъка, всеки сам да изследва този въпрос. Аз вярвам следното – както Бог иска да растем в плода на Духа – любов, мир, дълготърпение, благост, кротост, себеубоздание и т.н., така иска да растем в даване и да не спираме да растем в това.

Бог толкова обикна света, че ДАДЕ... Ако ние твърдим, че много Го обичаме, ние също ще Му даваме с радостно сърце. Преди години Бог ми говори следното: "Ако Моите деца използват всичките си благословения за постигането на по – висок стандарт на живот, се показват пред Мен като големи егоисти, а това няма нищо общо с Моето царство".

Плътският човек си мисли относно финансите си (ако има изобилие): "Къде да отида, за да ми е по – интересно?" или "Какво да си купя, за да изглеждам по – добре" или "Какво да си хапна, за да изпитам по- голяма наслада?".

Духовният човек си мисли: "Кой има нужда от помощ?" или "Какъв подарък да направя на някого, за да видя усмивка на лицето му?" или "Кой гладен да нахраня, за да зарадвам Бог?".

Единият тип хора издигат себе си, а другият издигат Неговото царство и хората около себе си.



Втората област е молитвата. Тук ще разгледаме истинската молитва, лишена от показност и човешки овации, тази която се случва в скришната стаичка. Човек по принцип има желание през свободното си време, когато не е на работа и не гледа деца, или не е на училище, да използва свободното си време за някакво удоволствие – гледане на телевизор, игра на компютър, ходене на разходка, събиране с приятели и т.н. Във всички изброени неща няма нищо лошо, лошото се крие в това, ако не планираме време прекарано с Бог (целенасочено и с неразделно внимание), а всички наши удоволствия да си вървят ежедневно.

Нашият Небесен Баща не е деспот, който ни забранява да се забавляваме, но врагът ни иска да ни представи общението с Бог като най-досадното и скучно преживяване. Ако внимателно разгледаме псалмите, които е написал Давид, ние ще разберем, че истинското удоволствие и наслада не се крият никъде другаде, освен близо до сърцето на Царя.

Псалом 42:1-2 "Както еленът пъхти за водните потоци, Така душата ми въздиша за Тебе, Боже. Жадна е душата ми за Бога, за живия Бог"

Тези два стиха разкриват дълбочината на желанието на едно човешко същество към живия Бог. С други думи казано, човек желае нещо или някой, което или който му доставя най-голямо удоволствие. Ако ние опознаваме и ревностно искаме да ни се открие най – прекрасната Личност във Вселената и вечността, ние ще тичаме след Него и ще дадем целия си живот (време, мисли, чувства) на Исус. Защото ще сме разбрали, че САМО времето, прекарано с Него, няма да ни се отнеме нито сега, нито в бъдещия свят. **Лука 21:36 "Но бдете всякога, и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане, и да стоите пред Човешкия Син"**.

Много може да се говори за молитвата, изписани са много книги по въпроса, тук само искам да наблегна, че молитвата не е монолог, а диалог с най – Живият от всички живи. Така че предизвиквам ви да се гмурнете в безграничния океан от невероятни разговори с Бога и наистина няма да съжелявате. Той копнее за вашата усмивка, искрени думи и сърдечни болки, ако Му ги дадете вие ще сте свободни от целия товар, с който врага иска да ви натовари и ще вземете бремето на Бог, което е благо и леко.

Третото дело на правдата е постът. Това е област от християнския свят в Европа и Америка, която е най-слабо коментирана. За много християнски общества това е отживелица или се практикува само в крайни случаи на безизходица. Исус каза: **"А вие, когато постите..."**. Той не каза : "постете когато Аз специално ви кажа" или "Ако се налага, понякога постете". Той представи даването, молитвата и поста, като нещо обичайно и нормално сред Неговите последователи. Какво се случва, когато постим? Ще разгледаме накратко Исая 58 глава, като се спрем само на ползите от поста.

Исая 58:8–12 "Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, И здравето ти скоро ще процъфне; Правдата ти ще върви пред тебе, И славата Господна ще ти бъде задна стража. Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече: Ето Ме! Тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладне; Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие, и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като напоявана градина, и като воден извор, чиито води не пресъхват. И родените от тебе ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения; и ще те нарекат Поправител на развалините, Възобновител на места за население"



Рядко се срещат такива грандиозни и велики обещания в Библията, но ето, че в главата за поста те изобилстват. Оставяме настрана въпроса с условията, които Бог е поставил за богоугоден пост, но ви насърчавам внимателно да изучите всичко написано в Исаия 58 глава. И ако дръзнете да практикувате постът, който е описан там, вие ще зарадвате Царя на царете и Господа на господарите и ще сте много удовлетворени от живота си на жертва.

В заключение ще напиша думите на Исус:

Лука 14:26 “Ако дойде някой при Мене, и не намрази баща си и майка си, жена си, чадата си, братята си, и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик”.

Думите на Исус са повече от категорични и нека Святия Дух да ни ги разкрие напълно.



3 ГЛАВА

КЛЕВЕТЕНЕ, ОДУМНИЧЕСТВО И КЛЮКАРСТВАНЕ – БРАТОЛЮБИЕ, ЗАСТЪПНИЧЕСТВО И ЛЮБОВ

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА – КЛЕВЕТЕНЕ, ОДУМНИЧЕСТВО И КЛЮКАРСТВАНЕ

Тази крепост е може би най-опасната и е пълна със смъртоносна отрова, понеже езикът, това най-мощно оръжие, е главно действащо лице в нея.

Яков 3:6–11 “И езикът, тоя цял свят от нечестие, е огън. Между нашите телесни части езикът е, който заразява цялото тяло и запалва колелото на живота ни, а сам той се запалва от пъкъла. Защото всякакъв вид зверове, птици, гадина и морски животни се укротят и укротени са били от човечеството; но езика никой човек не може да укроти; буйно зло е, пълен е със смъртоносна отрова. С него благославяме Господа и Отца, и с него кълнем човеците създадени по Божие подобие! От същите уста излизат благословение и проклетия! Братя мои, не трябва това така да бъде. Изворът пуца ли от същото отверстие сладка и горчива вода?”

Тук се говори, че езикът се запалва от ада, но добрата вест е, че можем да представим нашия език като оръжие на правдата и Святия Дух да твори живот чрез нас.

Клеветенето е нещо, което нашият враг използва както в света, така и в църквата. В Библията Сатана е описан и като клеветник на братята, което автоматично ни подсказва, че който клевети брат си или сестра си, той става слуга на дявола. Клеветенето не е нищо друго от това да очерниш даден човек пред друг човек. Следствието от това действие е, че тъмнината става по-голяма отколкото преди да сме наклеветили някого. И без това черната хроника в света изобилства, поне в Църквата трябва да дадем преимущество на светлината.

Докато при клеветенето намеренията са лоши, то при одумничеството понякога те са облечени в добра мотивация, но Бог изпитва дълбочините на сърцето. Ще дам пример – разбрала съм някаква грешка в живота на даден служител и какво правя? Споделям на другите с цел да се поучим от грешката му или с цел да се молим за него, но дълбоко в себе си ако аз нямам намерение да дам времето си в молитва на застъпничество за този човек, а само ходя и разсявам тъмнината за брат си, аз не му помагам, а напротив, утвърждавам тъмнината в живота му.

Яков 4:11–12 “Не се одумвайте един друг, братя; който одумва брата или съди брата си, одумва закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, но съдия. Само Един е законодател и съдия, Който може да спаси и да погуби; а ти кой си та съдиш ближния си?”

Притчи 11:13 “Одумникът обхожда и открива тайните. А верният духом укрива работата”

Притчи 13:3 “Който пази устата си, опазва душата си. А който отваря широко устните си ще погине”



Целта на това аз да видя нещо било то грях или неправилна постъпка е да вляза във вътрешната си стаичка и да искам най – доброто за този човек.

Клюкарстването е много ниска форма на поведение, което разрушава творческите ни способности. Когато човек е твърде ангажиран с това, което се случва в живота на другите, не е в състояние да изпълни волята на Бог за личния си живот. Исус каза, че нищо, което влиза в устата на човека, не го осквернява, но това, което излиза, може да го оскверни. Защото от каквото е пълно сърцето, това говори и устата, а от сърцето понякога излизат зли помисли, блудство, нечистота и т.н. За нас хората може би прелюбодейството и убийството са най – тежките грехове, ако можем да ги степенуваме. За Бог това, което говорим, разкрива това, което се намира в сърцето ни, било то светлина или тъмнина.

2. БОЖИЯТА КРЕПОСТ – БРАТОЛЮБИЕ, ЗАСТЪПНИЧЕСТВО И ЛЮБОВ

Искам да се спра по-подробно на Божието намерение за нашето сърце и език в тази област.

Първо ще разгледам братолюбие и любовта. В началото на вярата винаги се чудех защо тези две думи се използват в едно и също изречение, като са еднакви. После разбрах, че братолюбие е свързано с любовта ни към братята и сестрите ни в Христос, а любовта се отнася до ближните ни (всички хора по лицето на Земята).

2 Петрово 1:5-7 “То по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбие си любов”

Виждаме, че от всички добродетели най-високо стоят братолюбие и любовта.

1 Петрово 1:22 “Понеже сте очистици душите си, като сте се покорили на истината, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце”

Абсолютен факт е, че любовта в църквата не е такава, каквато е разкрита в този стих – “гореща от сърце”. Но има път, по който, ако решим да вървим, ще достигнем до нелицемерно братолюбие, а именно – истината. Ако ходим с Исус, копнеещи за Него и общуващи със самата Любов, то ние няма как да не ходим с любов към братята и сестрите си.

Искам да видим какво отговори Исус на тези, които го попитаха: **“Кой е моят ближен?”**.

Лука 10:30-37 “В отговор Исус каза: Някой си човек слизаше от Ерусалим в Ерихон; и налетя на разбойници, които го съблякоха и нараниха и отидоха си, като го оставиха полумъртъв. А случайно някой си свещеник слизаше по път, и, като го видя, замина си от срещната страна. Също и един левит, като стигна на това място и го видя, замина си от срещната страна. Но един самарянин, като пътуваше дойде на мястото, дето беше той, и като го видя, смили се, приближи се и превърза раните му, като изливаше на тях масло и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него. И на следния ден извади два динара и ги даде на гостилничаря и рече: Погрижи се за него; и каквото повече иждивиш, на връщане аз ще ти запластя. Кой от тия трима ти се вижда да се е показал ближен на изпадналия сред разбойниците? Той рече: Онзи, който му показа милост. Исус му каза: Иди и ти прави също така”



Двама от описаните хора в разказа представляват духовенството в Израел – левитът и свещеникът, които имаха претенции, че познават Божието слово (за тях това е равносилно, че познават Бога), не постъпиха така, както самарянина, който те презираха. Самарянинът не беше длъжен да се спира и да помага на ранения пътник. Със сигурност не беше човек без работа, а беше по път за някъде, след като го остави в гостилницата, той продължи по пътя си, а после се върна и доплати на гостилничаря. Кое го задвижи, за да предприеме такива действия спрямо ранения човек? Неговото състрадание. Цялото знание върху Божието слово не беше в състояние да задвижи левита и свещеника към действие на милост. Опасността тук е да не се окажем в някоя ситуация на нашия живот в ролята на безсърдечни богослови. Исус завърши тази притча с думите: **“Иди и ти прави същото”** (както добрия самарянин).

Любовта е най-добре разкрита в: **1 Коринтяни 13 глава “Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите дарби, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще се прекрати..... И тъй, остават тия трите: вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта”**

От цялото ни ходене с Бога, ние трябва да се фокусираме и да вложим всичките си сили, за да се научим да показваме Неговата любов на ВСИЧКИ около нас. Ако трябва да обичаме хората, които ни харесват и обичат, мисля че всички бихме се справили без проблем. Но Исус каза:

Матей 5:44-47 “Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят; за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец”

Това изисква да сме умрели към собствените си чувства и мисли към неприятелите си и да живеем чрез Неговата любов.

Наскоро слушах нещо, което много ми хареса и провокира мисленето ми. Проповедникът каза : “Когато разбере, че някой злослови по мой адрес, аз веднага отивам и му купувам подарък и поздравителна картичка, след което му ги изпращам. Така Бог ме е научил и съм решила да живея в революция на любовта”. Това е великото на това да си християнин, че ти не реагираш “нормално” на ВСИЧКО и ВСИЧКИ, които те заобикалят, а реагираш божествено.

Накрая на тази глава искам накратко да разгледам една от най – любимите ми теми – застъпничеството. Какво означава това? Това е подобно на функцията на адвоката – имаме обвиняем, имаме съдия и един, който стои между тях в полза на обвиняемия.

1 Йоан 2:1-2 “Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреси някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа праведния Той е умилиствие за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят”

Великият и най – успешният застъпник е Исус, който беше изкушен във всичко, но устоя, за да може праведно и истинно да ходатайства пред Нашия Небесен Татко за нас.



Много християни не вярват, че е необходимо или, че е толкова важно да се застъпваме един за друг. Сега ще разгледаме някои стихове от Новия завет какво ни говорят.

Ефесяни 6:18 **“Молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии”**

Тук Бог не ни ограничава във вида молитва, нито във времето, което употребяваме за молитва, но ни насърчава да не се уморяваме и да продължаваме да се молим не за няколко, а за ВСИЧКИТЕ светии. Естествено е, че Бог няма да ни съди за това, че не сме се молили поименно за вярващите от Китай или Корея, но за хората, които е подарил в живота ни (1. семейството ни; 2. приятелите ни ; 3. хората, от които се поучаваме; 4..познатите ни от църква) Той ще ни търси отговорност дали сме стояли с вяра пред Него и дали сме ги издигали в молитва. Много ни е лесно, когато брат ни или сестра ни са се провалили в нещо или пък са съгрешили нещо да отидем и да споделим това на нашите близки. А се оказва по – трудно, а понякога дори не ни минава през ума, да отидем в тайно пред Бога и да се молим, плачем или както ни води Духа за брат ни, докато видим неговото възстановяване и благоденствие.

Римляни 8:26-27 **“Така също и Духът ни помага в нашата немощ: понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайствува в нашите неизговорими стенания; а тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото той ходатайствува за светиите по Божията воля”**

Едно нещо трябва да разберем, че прицелната точка на Исус, на Бог Татко и на Святия Дух е Невястата, съставена от всички светии по земята. В 27 стих отново виждаме, че Святия Дух ходатайства за светиите. В молитвата на Исус в Йоан 17 глава в стих 9 Той казва : **„Аз за тях се моля. не се моля за света, а за тези, които си Ми дал, защото са Твои.”** Знаем, че Бог иска всеки да бъде спасен, но тук се вижда, че Неговото желание, копнеж, стремеж е към тези, които са Негови и Исус се моли точно за нас, на които се е открил.

Чрез Духа ние можем да се застъпим дори за някой кореец, който има нужда в даден момент от молитва. Чрез молитвата на непознати езици, ние ходатайстваме за хора, които не познаваме, но Бог съвършено ги познава. Почти във всяко послание апостол Павел казва, че се моли за всички, че споменава всички в молитвите си и т.н. Това ни насърчава да дръзнем и ние да се научим от този човек на вяра и да започнем да се молим за всичките светии. „Няма по – голяма любов от тази, щото да даде живота си за приятелите си” казва Исус. Именно в молитва на застъпничество можем да практикуваме даването на една малка част от живота ни (времето си и пълното с любов сърце), когато никой човек не те вижда и имаме обещание, че Бог който вижда в тайно, ще ни въздаде на яве. **Откровение на Йоан 1:6** **“...и Който ни е направил Царство от свещеници на своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и господство във вечни векове. Амин”** Ако Исус ни е нарекъл свещеници, Той очаква ние да изпълняваме функцията си. Не ни е позволил да си избираме да станем или да не станем свещеници, а Той вече ни е направил такива. От нас се иска покорство и с радост да правим това, което е най – ценно – да предизвикаме усмивка на лицето на Царя. Нещата, които най – много Го радват, винаги са свързани с отношението на сърцето ни към Словото Му. Той ни е направил живи души (ум, чувства, воля) и иска от нас не само 2 часа сряда и неделя на църква (примерно), но иска целите нас. За да може чрез нас да изяви Себе Си на църквата и на света. Исус умря на кръста не само да се радваме на всичките Му благословения, но най – вече да ни спечели чрез Неговата любов дотолкова, че ние да предадем ЦЕЛИЯТ си живот на Него и Неговото царство.



4 ГЛАВА

КОНКУРЕНЦИЯ И СЪСТЕЗАТЕЛЕН ДУХ – ЧАСТИ НА ЕДНО ТЯЛО И ЕДИНСТВО ПОМЕЖДУ НИ

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА – КОНКУРЕНЦИЯ И СЪСТЕЗАТЕЛЕН ДУХ

Това е крепостта, която държи Тялото Христово на отделни деноминации, на отделни течения вътре в деноминациите, на отделни групи вътре в теченията и т.н. В основата и стои човешката амбиция и стремеж към еднолична власт – коренно противоположни неща на Божиите копнежи и намерения.

1 Коринтяни 3:3-7 “Понеже и досега сте плътски; защото, докато има между вас завист и разпра, не сте ли плътски, и не постъпвате ли по човешки? Защото кога един казва: **Аз съм Павлов**, а друг: **Аз съм Аполосов**, не сте ли като човеци слаби? Какво е, прочее, **Аполос**, и какво е **Павел**? Те са служители, чрез които повярвахте, и то както **Господ** е дал на всеки от тях **Аз насадих**, **Аполос напои**, но **Господ прави да расте И тъй**, нито който седи е нещо, нито който пои, а **Господ, Който прави да расте**”

1 Коринтяни 3:21 “Затова никой да се не хвали с човеците. Защото всичко е ваше”

Всички хора, които не се определят като християни не могат да си обяснят защо има толкова различия и неразбирателство между вярващите. Божието разнообразие е наистина огромно, но това, че ние не се приемаме един друг и не заставаме църква до църква, като едно семейство, отблъсква света, те не могат да видят славата на Исус и да се обърнат към Него. Има една добра новина. Бог обича хората от всяка деноминация, но Той е надденоминационен.

Ще дам няколко фрапиращи примера за състезателен дух и конкуренция.

Това е извадка от една от най-любимите ми книги “**Божиите генерали**” на Робърт Лиардън.

“До 1950г. Джак Коу сякаш бил в непрестанна надпревара с други проповедници. Той се състезавал с тях като поръчвал все по-големи и по – големи палатки. През 1951г. Коу посетил събрание на Орал Робъртс. Той премерил дължината на палатката на Робъртс и си поръчал малко по-голяма от неговата”.

“До този момент Коу бил сменил няколко палатки, преследвайки желанието си да притежава най-голямата палатка в цялата нация. Накрая той успял. Вече се хвалел, че неговата нова палатка е по-голяма от големия купол”.

Наистина е жалко, когато заедно с преследването на Божиите намерения и цели, преследваме и нашите амбиции.

Друг пример за конкуренция и враждебност е отношенията между Александър Дауи и Мария Етер.

От “**Божиите генерали**” :

“По това време той се срещнал с Мария Удуърт Етер, жената с велико изцелително служение. Но между тях възникнали противоречия и Дауи открито се противопоставил на нейния начин на служене....Поради някаква причина, вероятно гордостта на “мъжа-служител”, Дауи разпъвал на кръст Етер при всяка възможност. Дауи се ядосвал на начина, по който Етер служила, понеже не го разбирал”.



Най-често срещаното отношение на хора от едно течение към хора от друго такова е невъзможност да се приемат поради различията в доктрината, във външния вид, в свободата на движение или религиозността им и т.н.

Всяко движение на Святия Дух, което е останало в историята е оставило и определена група от хора, които ревностно да го защитават, вярват и да се самоопределят с това движение. Но най-важното е да познаваме Царя дотолкова, че да знаем в настоящия момент какво иска Той от нас и какво иска да направи в национален и световен мащаб. Всяко течение или съживление е дошло с издигането на определена истина от Божието слово. Но ако не продължим да се движим със Съживителя, ние ще живеем в нещо, което е изгубило силата си, имащо форма на благочестие, което няма да удовлетвори нито нас, нито Този на Когото служим.

Дадох примери за някои от Божиите генерали, но искам да ви уверя, че конкуренцията, завистта и желанието за надмощие съществуват във всички нива в Тялото Христово. Искам да споделя моя опит в това. Откакто се помня, винаги съм искала да привлека погледите на колкото се може повече хора върху себе си. Когато бях невярваща (още по времето на комунизма) ходих с нарязани джинси, с много гривни по ръцете, и с най – причудливи дрехи с цел да покажа колко съм различна и свободна от човешкото мнение. В същото време много ценях моментите, в които някой ме забелязваше, независимо дали това беше момиче или момче.

Когато повярвах, аз влязох с това нещо във вярата си. Вярваща съм вече 20 години, но от преди няколко месеца аз съзнателно започнах да се боря с това и благодаря на Бога имам много победи в тази област. Например преди, когато ходех по улиците с мои приятелки (те всички са красиви), исках хората да забелязват повече мен отколкото тях. Ако беше обратното, аз се натъждавах и си мислех какво нередно има с външния ми вид. После схванах, че Бог ми показва проблема на себецентризъм и иска да се справя с него. Сега се радвам, когато хората заглеждат повече човека до мен и се радвам, че познавам толкова прекрасни хора. Когато се научим да се радваме на чуждите успехи повече отколкото на нашите, тогава ще знаем, че част от Исус е станала реалност в нас. Примерът, който дадох от собствения си живот, вероятно в много хора ще предизвика учудване, колко елементарни разсъждения съм имала, но вярвам, че много момичета и жени ще се открият в това и ще могат да предприемат битка със себе си в тази област.

Тук могат да се изброяват много примери на междуцърковни борби и неприязън, но мисля, че ни стана ясно в какво се състои същността на тази крепост – в издигане на Азът и в потъпкване на Божиите принципи на издигане и считане другия по-горен от себе си.



2. БОЖИЯТА КРЕПОСТ – ЧАСТИ НА ЕДНО ТЯЛО И ЕДИНСТВО ПОМЕЖДУ НИ

Нека да разгледаме каква е Божията алтернатива срещу тази крепост и какво Той иска да възстанови в Неговата Невяста.

Ефесяни 4:15-16 “Но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос, от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всеки став, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта”

Ефесяни 4:25 “Затова, като отхвърлите лъжата, говорете всеки с ближния си истина; защото сме части един на друг”

Ефесяни 5:29-30 “Защото никой никога не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него, както и Христос за църквата; понеже сме части на Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости”

Какво виждаме в тези свършени стихове? Разбираме, че Тялото се нуждае от ВСЕКИ човек, който трябва да действа съразмерно и по този начин се свързваме с всяка става с една единствена цел да изработим растежа на Тялото.

Какво наблюдаваме в съвременните църкви? Някои си мислят, че точно тяхната църква ще донесе съживлението на дадено място, понеже те имат цялата истина, а другите са все още в заблуда.

Един от Божиите генерали Джон Сиймор е казал нещо много мъдро : “В мига, в който почувстваме, че имаме цялата истина или повече от всички останали, ние ще се сгромолясаме”.

Повечето църкви искат да живеят независими от другите църкви. А има и голяма част от Тялото на Христос, които поради отвращение към делата на лидерите в техните църкви не искат да стъпят в нито една църква. Това, което се е случило е, че всички християни си говорим на различни езици (нямам предвид говоренето на непознати езици). Искам да кажа, че вярващите от една деноминация наблягат на всичко отрицателно, което забелязват в другите, а за себе си мислят, че са в истината и светлината.

Един ден бях в църква и хвалех Бог и пред очите ми мина една сестра, за която си помислих, че е много плътска. Святия Дух много нежно ми проговори: “Това, което си помисли, моментално разкрива, че в теб има духовна гордост. По-добре се моли за този човек и не забравяй ти колко дълго време беше плътска”

Наистина верен е стихът, който казва: **“Знанието възгордява, а любовта назидава”**.

Ако аз съм пълна със знание и с много малко любов, аз ще размахвам меч на Духа, който е Божието слово, ще режа глави и ще наранявам хората. Но ако аз съм пълна с любов и с по-малко знание (в никакъв случай не насърчавам невежеството по Словото), аз ще застана до човек в нужда и с малкото знание, което имам ще го издигна на високо.

Бог желае както Исус се препаса и изми краката на учениците си (които наистина бяха мръсни), да имаме същия Дух в себе си и да се застъпваме и помагаме един на друг не само на хората от нашето обкръжение, но да надхвърлим тези рамки и да обичаме на дело и в действителност поне всички хора от всички църкви в населеното място,



където Бог ни е поставил. Не мисля, че ще ни е трудно, защото Божията любов, която е изляна в сърцата ни чрез Святия Дух, ще преодолее всички пречки и ще се справи с разбиването на крепостни стени на незаинтересованост между църквите.

Сега отиваме в:

Битие 11:4-7 "И рекоха: Елате, да си съградим град, даже кула, чийто връх да стига до небето; и да си спечелим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя. А Господ слезе да види града и кулата, които градяха човеците. И рече Господ: Ето, едни люде са, и всички говорят един език; и това е което са почнали да правят; и не ще може вече да им се забрани, какво да било нещо, що биха намислили да направят. Елате да слезем, и там да разбъркаме езика им, тъй щото един други да не разбират езика си"

Какво привлече вниманието на Бог, че Той слезе на земята? 1.Едни люде са; 2.Всички говорят един език; 3.Не ще може да им се забрани каквото и да било нещо, което биха намислили да направят. Виждаме съвършено единство, което беше родено от врага ни. Аз вярвам, че Святия Дух в последно време ще се раздвижи мощно на тази земя с цел да превърне Невястата, за която ще дойде Исус в едни люде, които говорят на един език и които изпълняват целта и намерението на Господаря - да унищожи всички царства.

Данаил 2:44 "И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века"

Исус в Новия завет обясни на фарисеите, които го обвиняваха, че гони демоните чрез началника на бесовете Веелзевул, че царство разделено против себе си не може да устои. Не мога да си обясня кое ни навежда на мисълта, че църквите разделени против себе си ще направят така, че Божието царство да се разшири на Земята. Когато единството в Църквата се случи, Бог отново ще слезе на Земята, но този път няма да обърка езиците ни, а ще воюва за Невястата си и ще изяви славата си на света.

Най-любимата ми глава в Библията е 17 от Йоан. Някой казват, че това е единствената молитва на Исус, която все още не е отговорена. Добрата новина тук е, че няма как да настъпи краят на света, ако не се изпълни всяка точка и запетая от Книгата. Затова си мисля, че най-доброто предстои и отговорът на тази молитва ще доведе Исус на земята да си грабне Възлюбената.

Йоан 17:11 "Не съм вече на света, а тия са на света, и Аз ида при Тебе, Отче свети, опази в името Си тия, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние"

Йоан 17:20-23 "И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; Аз в тях, и Ти в мене, за да бъдат съвършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях както си възлюбил и Мене"

Думата едно в тази глава се употребява 4 пъти и съвършени в единство един път. Последствията от единство на Тялото Христово са : 1. Да повярва света, че Ти си ме пратил ; 2. Да познае света, че си възлюбил тях, както си възлюбил мен.



Ако се чудим защо процентово толкова малко хора са вярващи в нашата нация (говоря за посветени такива), отговорът е много прост. Бог не благоволява в разделените си църкви, Той иска да се съгласим с Неговото желание и намерение и да посветим живота си на това да видим църквата Му в ЕДНО. Това не означава, че няма да има деноминации и различия, а означава, че ще се обичаме, помагаме, подкрепяме един друг въпреки различията си.

Искам да се обърна към онези, които принадлежат към групата на "свободните електрони" – така наричам хората, които не почитат и не уважават никакви авторитети в Тялото Христово, а вярват, че щом имат лично общение с Бог и четат Неговото слово, това е достатъчно и не им трябва да се занимават с църкви и хора, които не разбират правилно нещата. Понеже аз съм била 5 години в тази група, мога да говоря с разбиране по темата.

Във времето, когато бяхме на път да спрем да посещаваме събрания на църква, Бог ми показа един стих - Исус ходеше по обичая си на синагога. Святия Дух ми зададе следния въпрос: "Мислиш ли, че проповедникът в Неговата синагога беше помазан?" Може да помислите върху това. Но въпреки предупрежденията, ние спряхме да ходим на събиране, поради всичко, което виждахме и противоречеше на Божието слово. Има един стих, където Исус насърчава хората, които Го следват, да слушат и изпълняват всичко, което ги учат книжниците и фарисеите, но според делата им да не постъпват. Тук Той не ни съветва, понеже делата им са зли да не ги слушаме какво говорят, а напротив всеки път, когато чуем някой да проповядва от Словото Му, да се заслушваме, но да не постъпваме според делата на проповедника, ако те не са добри. Но ние често изхвърляме бебето, което се ражда, заедно с мръсната вода.

Искам да разгледам отношението на Давид към Саул (което в мен е будило истинско възхищение), и да го съпоставя с днешната реалност. Накратко, Бог поставя цар над Израел за първи път и това беше Саул. Божият Дух слизаше от време на време върху него и той пророкуваше, но един ден Саул не се покори изцяло на Божията заповед да убие всеки човек от амаличаните и всяко животно, което им принадлежеше. Той опази живота на царя на Амалик и някои от отбраните животни с цел да принесе на Бог от тях. От този момент нататък, понеже сърцето му не се покая и обърна, Бог отне царството от Саул, и чрез покорството на Самуил, помаза Давид за следващия цар на Израел. Някъде бях чела, че от момента на помазването на Давид за цар до момента на неговото възцаряване са изминали 10 години. Наистина много дълъг период от време. Какво се случва през този период? Саул гони Давид с цел да го убие. Как реагира на това Давид, освен че бягаше? В началото Саул обичаше Давид, защото намираше освобождение от злия дух, който го мъчеше, чрез свиренето на Есеевият син. След като Давид уби Голият, царят изцяло го взе при себе си и го постави над всичките си военни мъже. Но един ден след като се завръщаха от поредната си битка, Саул чу жените, които излизаха да посрещнат войниците с песни и танци, че пеят: "Саул порази хилядите си, а Давид десетките си хиляди". И Билията казва:

1 Царе 18:9 "И от същия ден и нататък Саул гледаше на Давида с лошо око"

1 Царе 18:29 "И тъй, Саул още повече се страхуваше от Давида; и Саул стана Давидов враг за винаги"



1 Царе 24:5-22 "А по-после Давид се смути в сърцето си, за гдето отрязва Сауловата пола. И рече на мъжете си: Да ми не даде Господ да сторя това на господаря си, Господния помазаник, да дигна ръка против него; защото е Господният помазаник. С тия думи Давид спря мъжете си, и не ги остави да се подигнат против Саула. А Саул стана от пещерата и отиде по пътя си. После стана Давид та излезе из пещерата и извика подир Саула казвайки: Господарю мой, царю! И когато Саул погледна отдира си, Давид се наведе с лице до земята, та се поклони. И Давид каза на Саула: Защо слушаш думите на човеци, които казват: Ето, Давид иска злото ти? Ето, днес очите ти виждат как Господ те предаде в ръката ми тоя ден в пещерата; и едни рекоха да те убия; но аз те пожалих, защото рекох: Не ща да дигна ръка против господаря си, защото е Господният помазаник. Виж още, отче мой, виж и полата на мантията ти в ръката ми; и от това, че отрязвах полата на мантията ти, но не те убих, познай и виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми, и че не съм съгрешил против тебе, при все че ти гониш живота ми, за да го отнемеш Господ нека съди между мене и тебе, и Господ нека ми въздаде за тебе; обаче моята ръка не ще се дигне против тебе. Както казва поговорката на древните: От беззаконните произхожда беззаконие; но моята ръка не ще се дигне против тебе. Подир кого е излязъл Израилевият цар? Кого преследваш ти? Подир умряло куче, подир една бълха. Господ, прочее, нека бъде съдия и нека съди между мене и тебе, нека види, нека се застъпи за делото ми, и нека ме избави от ръката ти. И като изговори Давид тия думи на Саула, рече Саул: Това твойт глас ли е, чадо мое Давиде? И Саул плака с висок глас. И рече на Давида: Ти си по-праведен от мене, защото ти ми въздаде добро, а аз ти въздадох зло. И ти показва днес, че си ми сторил добро, защото, когато Господ бе ме предал в ръцете ти, ти не ме уби. Понеже кой, като намери неприятеля си, би го оставил да си отиде по пътя невредим? Господ, прочее, да ти въздаде добро за това, което ти ми направи днес. И сега, ето, познавам че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка. Сега, прочее, закълни ми се в Господа, че няма да изстребиш потомството ми след мене, и че няма да погребеш името ми от бащиния ми дом. И Давид се закле на Саула. Тогава Саул си отиде у дома си, а Давид и мъжете му се изкачиха на твърдото място"

Нямам думи да изкажа възхищението си в този момент от постъпката на Давид. Всички думи като чест, достойнство, вяроност, благост, почит и т.н. бледнеят, за да опишат величието на тази постъпка.

Ще разгледаме още една случка

2 Царе 1:1-17 "След смъртта на Саула, като се върна Давид от поражението на амаличаните, и Давид беше престоял в Сиклаг два дена, на третия ден, ето, дойде един човек из стана, от Саула, с раздрани дрехи и пръст на главата си; и като влезе при Давида, падна на земята та се поклони. И Давид му рече: От где идеш? А той му каза: От Израилевия стан се отървах. И рече му Давид: Какво стана? Кажи ми, моля. А той отговори: Людете побягнаха от сражението, даже и мнозина от людете паднаха мъртви; умряха още и Саул и син му Ионатан Тогава Давид рече на момъка, който му съобщаваше това: От къде знаеш, че Саул и син му Ионатан са умрели? И момъкът, който му съобщаваше това рече: Намерих се случайно в хълма Гелвуе, и, ето, Саул беше се подпрял на копие то си, и, ето, колесниците и конниците го застигнаха. И като погледна отдира си, той ме видя, и повика ме. И отговорих: Ето ме. И рече ми: Кой си ти? И отговорих му, амаличанин съм. Пак ми рече: Застани, моля, над мене та ме убий, защото помрачение ме обзе; понеже целият ми живот е още в мене. И тъй, застанах над него и го убих, понеже бях уверен, че не можеше да живее, като беше вече паднал; и взех короната, която беше на главата му, и гривната, която беше на ръката му, та ги донесох тук при господаря си. Тогава Давид хвана дрехите си, та ги раздра;



така направиха и всичките мъже, които бяха с него. И жалиха и плакаха и постиха до вечерта за Саула и за сина му Ионатана, и за Господните люде и за Израилевия дом, за гдето бяха паднали от меч. А Давид рече на момъка, който му съобщаваше това: От где си ти? И отговори: Аз съм син на един чужденец, амаличанин. И рече му Давид: Ти как се не убоя да дигнеш ръка да убиеш Господния помазаник? И Давид повика един от момците и рече: Пристъпи, нападни го. И той го порази та умря. И Давид му рече: Кръвта ти да бъде на главата ти; защото устата ти свидетелствуваха против тебе, като рече: Аз убих Господния помазаник. Тогава Давид оплака Саула и сина му Ионатана с тоя плач”

Навсякъде, където Давид говори за Саул, виждаме думите Господния помазаник – по този начин Давид показваше почитта си към Господа на първо място и уважението си към Неговия избор на второ.

Какво се наблюдава в църквите и извън тях? Свободно обсъждаме и говорим за грешките и провалите на хората, които Бог е поставил служители и лидери в Тялото Христово. Не се среща много почит, уважение, респект и застъпничество от наша страна. Това говори много красноречиво за нас, че нямаме страх от Бога и че сме много самонадеяни. Веднъж бях в една църква, която изобщо не ми отговаряше на идеала за църква, хвалех Бог и Му се покланях и Святия Дух ми проговори, че много се радва, че почитам и обичам Неговите хора (ставаше дума за служителя в тази църква). Ние какво си мислим, че ако ние виждаме грешките и провалите в даден лидер, че Бог не ги вижда ли? Но има един стих, който гласи – Кой си ти, че съдиш чужд слуга? Пред своя си господар той стои или пада. Но Бог е силен да го направи да стои. Това какво значи, ние искаме ли Неговите лидери да стоят и благоденстват или ще се зарадваме на тяхното падение? Давид с радост ли реагира на Сауловата смърт?

Трябва да отрезнеем за правдата и истината, защото ако Бог е поставил хора над Неговото домоцадие, независимо дали приличат на Саул или на Давид, и ако ние не зачитаме тези хора, не се молим за техния победоносен живот, ние се явяваме противници на Бог и с две думи казваме: „Боже, ние виждаме по-добре от Тебе, Ти нещо си объркал.” Може да не го казваме в прав текст, но Святия Дух знае най – дълбоките мисли в сърцето ни и не винаги е възхитен от тях.

Искам да отбележа нещо, което Исус каза на своите ученици в момента, когато спореха кой е по-голям от тях.

Матей 20:25-28 “Но Исус ги повика и рече: Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях, и големците им властвуват над тях. Но между вас не ще бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга, също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина”

Бог знае стремежът на всеки човек да бъде пръв и да бъде най-най. Той дава решение на този стремеж – който иска да бъде пръв в Божието царство, ще има тази възможност – просто ще е необходимо да слугува на ВСИЧКИ. Това автоматично те прави да ходиш като Исус, Който не дойде да му прислугват, но Той послужи на всички.

Марк 10:42-45 “Но Исус ги повика и им каза: Вие знаете, че ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях, и големците им властвуват над тях. Но между вас не е така; а който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките. Защото наистина Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина”



Ако искаме това в нашия живот, ще почитаме и уважаваме всички хора на Бог, не само високопоставените, а и нископоставените, не само тези, които мислят като нас, но и тези, които мислят противоположно на нас. Колкото повече любов от Неговата се намира в нас към Бог и братята и сестрите ни, толкова повече можем с право да се наречем християни. Но ако светлината в нас е тъмнина, то ние носим срам и позор на Неговото име.

Моята молитва, вяра, копнеж е да видя **Деяния 2:44-47** изпълнено в наши дни, защото за хората това може да е невъзможно, но за Божия Дух няма нищо невъзможно. А ето и стиховете, споменати по-горе:

Деяния 2:44-47 "И всичките вярващи бяха заедно, и имаха всичко общо; и продаваха стоката и имота си, и разпределяха парите на всички, според нуждата на всекиго. И всеки ден прекарваха единодушно в храма, и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога, и печелеха благоволенieto на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха"

Деяния 4:32 "А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа; и ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше общо"

Давид, който е живял толкова време преди диспенсацията на Петдесетница е видял нещо.

Псалом 133 "Давидова песен на възкачванията. Ето колко е добро и колко е угодно Да живеят братя в единодушие! Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, Коего слизаше по брадата, Аароновата брада, Коего слизаше по яката на одеждите му Угодно е като ермонската роса, Която слиза на сионските хълмове; Защото Господ там е заръчал благословението, - Живота до века"

Желанието ми е и ние да го видим и да го пожелаем повече от ежедневната си храна и това наистина ще стане реалност. Ако искаме Божият вид живот и Неговото благоволение е добре да видим какво иска Той от нас и да се съобразим с Неговите стандарти.



5 ГЛАВА

ОГОРЧЕНИЕ И ОМРАЗА – ПРОШКА И ВЪЗСТАНОВЕНИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА – ОГОРЧЕНИЕ И ОМРАЗА

За мен тази крепост е с железни стени и най-трудно превземаема, защото е свързана с болка от обида и нараняване и впоследствие затваряне в себе си.

Първият път, когато думата огорчение се споменава в Библията, е **Битие 6:6** „...разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и огорчи се в сърцето Си“. Огорчението е свързано с голямо разочарование от обекта на нашето доверие. И ако ти си вложил цялото си сърце в дадени взаимоотношения, а отсрещната страна нехае или още по-лошо, се държи зле с теб, ти ще бъдеш много наранен и огорчен.

Ефесяни 4:31 „Всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас“

Тук Словото е категорично – не се казва голяма част от огорчението да се махне от вас, а се казва **ВСЯКАКВО** огорчение да се махне от вас. Защо трябва да се очистим от всякаква болка в сърцето си? Защото тя е свързана с непростителност. Знаем, че ако ние на простим на нашите ближни, то и Господ ни е обещал, че няма да може да ни прости. Това е много опасно, защото ние излизаме извън Неговото общение, закрила и грижа. Освен че не е добре в нас да се намира огорчение, Библията ни съветва и ние да не огорчаваме хората около нас и Бог.

Ефесяни 4:30 „... и не оскърбявайте Светия Божий Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението“

Когато ние си правим каквото поискаме и пренебрегваме Светия Дух и Словото, ние Го наскърбяваме.

В моя живот аз съм преживявала огорчение най-много, познайте от кого? Естествено от най-близкия ми човек – моя съпруг. Той е много добър човек, изпълнен със Светия Дух и обичащ Бога, но всички имаме слабости, както аз, така и той. В един момент от нашия брак аз бях натрупала толкова горчивина в сърцето си, че не можех да погледна с добри очи на него. Той по същия начин се е чувствал наранен от моите действия спрямо него през годините и така се стигна до положение на досада, че трябва непрестанно да живея аз с него и той с мен. Стана прекалено трудно общуването помежду ни и в крайна сметка аз осъзнах, че дори и под един покрив двама души могат да живеят напълно студени и отчуждени един към друг. Това се получава вследствие на страх, че ако отново се приближиш към дадения човек и свалиш защитните стени, които си изградил спрямо него, ти може би отново ще бъдеш наранен. Инстинктът ни за самосъхранение ни казва в такива моменти: „Стой настрана, не се доверявай, за да не бъдеш отново предаден и отхвърлен.“



Сега ще разгледаме думата омраза, която значи да мразиш даден човек, или общност, или стил на поведение, или обстоятелства и списъкът може да бъде безкраен.

Битие 34:1-7 "А Дина, дъщеря на Лия, която тя беше родила на Якова, излезе да види дъщерите на онази земя. А Сихем, син на евееца Емор, местния владетел, като я видя, взе я, лежа с нея и я изнасили И душата му се привърза за Якововата дъщеря Дина; и обикна момата и говори на момата по сърцето ѝ. И Сихем говори на баща си Емора, казвайки: Вземи ми тая мома за жена. А Яков чу, че той осквернил дъщеря му Дина; но понеже синовете му бяха с добитъка му на полето, Яков си замълча до завръщането им. Тогава Емор, Сихемовият баща, отиде при Якова, за да се разговори с него. А като чуха за станалото, Якововите синове дойдоха от полето и тия мъже се наскърбиха и много се разгневиха, загдето той сторил безчестие на Израиля, като изнасилил Якововата дъщеря, - нещо, което не трябваше да стане"

Виждаме в сърцето им бе посято гняв и огорчение, а как се разви случката?

Битие 34:11-15 "Също и Сихем рече на баща ѝ и на братята ѝ: Само да придобия вашето благоволение, каквото ми кажете ще дам. Искайте от мене вено и дарове, колкото желаете, ще дам, според както ми речете; само ми дайте момата за жена. А Якововите синове отговориха на Сихема и на баща му Емора с лукавство, понеже той беше осквернил сестра им Дина; и говориха им, казвайки: Не можем да сторим това, да дадем сестра си на необрязан човек; защото това би било укор за нас. Само при това условие ще се съгласим с вас: ако станете вие като нас, като обрязвате всеки от мъжки пол между вас"

След това Сихем и баща му с радост се съгласиха с условието и побързаха да се обрежат.

Битие 34:25-26 "А на третия ден, когато бяха в болките си, двама от Якововите синове, Симеон и Левий, братя на Дина, взеха всеки ножа си, нападнаха дързостно града и избиха всички от мъжки пол. Убиха с остро на ножа Емора и сина му Сихем; а Дина взеха из дома на Сихема и си излязоха"

Това е крайната спирка на огорчението и омразата.

Поради каква причина се случи първото убийство на Земята?

Битие 4:3-12 "И след време Каин принесе от земните плодове принос на Господа. Тъй също и Авел принесе от първородните на стадото си и от тлъстината му. И Господ погледна благосклонно на Авела и на приноса му; а на Каина и на приноса му не погледна така. Затова Каин се огорчи твърде много и лицето му се помрачиб И Господ рече на Каина: Защо си се разсърдил? и защо е помрачено лицето ти? Ако правиш добро, не ще ли бъде прието? Но ако не правиш добро, грехът лежи на вратата и към тебе се стреми; но ти трябва да го владееш. А Каин каза това на брата си Авела. И когато бяха на полето, Каин стана против брата си Авела и го уби. И Господ рече на Каина: Где е брат ти Авел? А той рече: Не зная; пазач ли съм аз на брата си? И рече Бог: Какво си сторил? Гласът на братовата ти кръв вика към Мене от земята. И сега проклет си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брата ти от твоята ръка. Когато работиш земята, тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята"



Отново виждаме твърде много огорчение, помрачено лице, сърдене, завист и вследствие на всичко това е убийство плюс проклятие от Господа.

Да видим какво казва Исус един ден на юдеите. **Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай човекоубиец, и не устоя в истината; защото в него няма истина.**

От този пасаж разбираме, че всеки път, когато желаем лошото на някой дори и на най-големия ни враг, в този момент ние не сме от отбора на Бога, а играем за дявола.

1 Йоан 3:15 "Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец; и вие знаете, че в никой човекоубиец не пребъдва вечен живот"

Много силно изказване, но ние не разбираме, че Бог не ни позволява, поради никаква причина да мразим братята и сестрите си. Това означава, че колкото и лошо да се отнесли с мен или колкото и да не се вменява някой в моите убеждения и идеология аз имам едно единствено право - да се отнасям с любов към ВСИЧКИ. Ако Бог някъде ни беше дал такава възможност, само по дадена причина да е позволено да мразим, ние 100% щяхме да се възползваме от нея.

Искам да отбележа, че омразата не ни е позволена както към вярващите хора, така и към невярващите, пък било и те да са най-големите ни врагове.

Матей 5:44-48 "Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят; за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец"

Исус вдигна стандарта в пъти в сравнение със Стария завет, където Давид казваше:

Псалом 109:7-9 "И въздадох ми зло за добро, И омраза за любовта ми Господи, постави нечестив човек над него. И противник нека стои отдясно му. Когато се съди, нека излезе виновен. И молитвата му нека стане грях. Дните му нека бъдат малко; Друг нека вземе чина му. Децата му нека бъдат сираци, И жена му вдовица"

Но Бог за нас измисли нещо по-добро, самият Той да живее в нас и когато ставаме едно с Него, безпроблемно можем да излъчваме Божиата любов към ВСЕКИ.

Библията единствено ни насърчава и окуражава да мразим злото, тъмнината, дявола и неговите демони.

2. БОЖИЯТА КРЕПОСТ – ПРОШКА И ВЪЗСТАНОВЕНИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ

Сега нека изгрее светлината на Божието слово относно прошката и възстановяване на взаимоотношения, за да можем да бъдем свободни от всякаква тъмнина. Малка част от Господната молитва е **Матей 6:12 "и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници"**. После в стихове 14 и 15 обяснява допълнително, в случай, че някой не е разбрал **"Защото, ако вие простите на хората съгрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения"**.

Нека отидем в една от притчите за Небесното царство.



Матей 18:21-35 "Тогава Петър се приближи и Му рече: Господи, до колко пъти, като ми съгреши брат ми, да му прощавам? до седем пъти ли? Исус му рече: Не ти казвам: До седем пъти - до седемдесет пъти по седем. Затова небесното царство прилича на един цар, който поиска да прегледа сметките на слугите си. И когато почна да преглежда докараха при него един, който му дължеше десет хиляди таланта. И понеже нямаше с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, жена му и децата му, и всичко що имаше, и да се плати дълга. Затова слугата падна, кланяше му се, и каза: Господарю, имай търпение към мене, и ще ти платя всичко. И господарят на тоя слуга, понеже го жалеше, пусна го и му прости заема. Но тоя слуга, като излезе, намери един от съслужителите си, който му дължеше сто пенязя; хвана го и го душеше, и каза: Плати това, което ми дължиш. Затова служителят му падна, молеше му се, и каза: Имай търпение към мене и ще ти платя. Но той не искаше, а отиде и го хвърли в тъмница, да лежи докле изплати дълга. Тогава господарят му го повика и му каза: Нечестиви слуго, аз ти простих целия оня дълг, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да се смилиш за съслужителя си, както и аз се смилих за тебе? И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите да го изтезават, докле изплати целия дълг. Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си"

Не мисля да коментирам тази притча, защото е достатъчно красноречива.

Как се получава така, че на нас ни е много трудно или почти невъзможно да простим? Винаги в случаите, когато сме несправедливо обвинени, когато сме неразбрани, когато сме пренебрегнати и отхвърлени, когато сме предадени ни е много трудно да простим. Но най-трудно ни е да простим, когато сме забравили колко много Бог е простил на нас. Спомням си времето, когато в ранните дни на моето новородение, когато осъзнавах жертвата на Исус лично за мен и това колко простителност съм намерила в Неговото сърце, аз много бързо прощавах на околните. Не можех да се сърдя повече от минута. Но с течение на времето сърцето ми ставаше все по-кораво и по-кораво, дотолкова, че аз държах от години огорчението си спрямо моя съпруг. Добрата новина тук е, че когато осъзнаем състоянието на сърцето си и невъзможността да се справим с него, можем да отидем пред трона на благодатта и да извикаме за помощ. Бог чрез Святия си Дух веднага откликва на SOS сигнала и ни въвежда в славната свобода на любовта.

Какво се получава в Тялото Христово между пастири и служители и между тях и техните хора? Не рядко пъти се чувстваме наранени от това, което се проповядва от амвоните. Наблюдават се два случая – единият, когато изобличителното слово е достигнало до дълбините на сърцето ти и другият, когато се говори нещо в противоречие с Божието слово и ти пак се огорчаваш, но този път поради лъжата, която чуваш. Как трябва да реагираме, за да бъдем в синхрон със Святия Дух? В първия случай да молим Бог за мъдрост как да приемаме изобличението Му, така че то да ни изгражда, а не да ни събаря. А що се отнася до установяване на грешка в проповядването (а то не е никак трудно), да застанем в пролома и да молим Бог да отвори очите на пастира ни и да го обгърне с Неговата милост и благодат. Ако сме зрели, ще постъпим така, но ако сме още в детската градина или в пубертета на растежа си, тогава ще осъдим проповедника и ще разкажем на целия свят какви глупости е говорил той. И по този начин ще се озовем в противниковия лагер.

За да бъдат възстановени взаимоотношения и Прощката да стане "царица" в Божия дом, трябва да изхвърлим мисли от рода на :

"Ако пастирите се грижеха по-добре за овцете си, нямаше църквата да е толкова болна"



“Ако пастирът ни слушаше правилно от Бога, нямаше да говори тези глупости”

“Ако еди кой си служител, ако не беше вързан от Мамона, нещата щяха да са по друг начин”

“Ако служителите и лидерите не бяха толкова надменни и горди, щаха да имат по-добра комуникация помежду си”

... И списъкът може да бъде безкраен.

Ако Бог ти е дал да видиш даден грях на служител или неправилно отношение между лидерите и обикновените хора (макар такива да не съществуват), значи Той те е счел за достоен син или дъщеря, които няма да одумват човека и да го разрушават още повече, а ще застанат в пролома за този човек. Ще искат промяна, ще хлопат на вратата, ще стоят пред трона на благодатта за него, дотогава, докато видят промяната. Достатъчно време сме били деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, време е да пораснем в любовта, защото ако ще и най – великите чудеса и знамения да стават чрез ръцете ни, ако нямаме вътре в себе си отношението на Бог към хората (любов, грижа, състрадание, милосърдие), всичките ни дела – пророчества, проповядване, велики служения ще изгорят и можем да се окажем на място, където не искаме да бъдем през вечността. Моля ви, ако виждате някъде себе си в тези редове, протегнете ръка към Бог и Го помолете да ви научи да обичате ближния както себе си. А от предните глави знаем, че ближни не са само нашите близки, а всички хора, които по един или по друг начин се докосват до живота ни.

Мисля да приключа с тази глава и в заключение ще кажа – най-великото на християнската вяра е силата на прошката. Ако ние осъзнаем как Всемогъщият всеки ден е предизвикан от наша страна да ни прощава неправилно поведение, думи, мисли и ние ще бъдем малко по-щедри в даването на прошка, независимо колко са ни наранили или несправедливо обвинили. Ние ще бъдем повече от победители, когато не търсим нищо друго освен това – на кого да покажем милост, кои взаимоотношения да възстановим първо в нашия живот с всички вярващи и невярващи, а после, ако Бог ни покаже, да сътворим мир и в нечий други отношения. АМИН.



6 ГЛАВА

БЛУДСТВО И ПРЕЛЮБОДЕЙСТВО – СТРАХ ОТ БОГА И ЧИСТОТА В СЪРЦЕТО

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА – БЛУДСТВО И ПРЕЛЮБОДЕЙСТВО

Тази крепост е много специфична, защото засяга най – вътрешните части на сърцето и предизвиква смущение както в личността, която предизвиква действието, така и в личността, която разбира за изневяратата на любимото си същество.

Първо ще разгледам как Бог е бил в ситуация на търпение и ревност спрямо избрания си народ Израел, когато те са отивали след чужди богове, и съответно можем да направим паралел с отношението на Бог спрямо Църквата или Невястата, за която ще дойде втори път на земята.

В пророците Еремия, Езекил и Осия има много пасажки, които разкриват болката и яростния гняв в Божието сърце, вследствие на блудството и прелюбодейството на Юда и Израел с чужди богове – наречени в писанията любовници.

Еремия 3:1-13 “Казват: Ако напусне някой жена си, И тя като си отиде от него, се омъжи за друг мъж, Ще се върне ли той пак при нея? Не би ли се осквернила съвсем такава земя? А при все, че ти си блудствала с много любовници, Пак върни се към Мене, казва Господ. Подигни очите си към голите височини, та виж где не са блудствали с тебе. По пътищата си седяла за тях както арабин в пустинята, и осквернила си земята с блудството си и със злодеянията си. По тая причина дъждовете бяха задържани Та не валя пролетен дъжд; Но все пак ти имаше чело на блудница Та си отказала да се срамуваш. Не щеш ли да викаш от сега към Мене: Отче мой, Ти си наставник на младостта ми? Ще държи ли Той гнева Си за винаги? Ще го пази ли до край? Ето, така си говорила, но си вършила злодеяния, колкото си могла пак в дните на цар Иосия Господ ми рече: Видя ли ти що стори отстъпницата Израил? Тя отиде на всяка висока планина и под всяко зелено дърво та блудства там. И рекох: Като направи всичко това, тя ще се върне при Мене, но тя не се върна. И сестра ѝ невярната Юда видя това. И видях, когато отстъпницата Израил прелюбодейства, и аз по тая именно причина я напуснах и дадох ѝ разводно писмо, че сестра ѝ невярната Юда пак не се уплаши, но отиде и тя да блудства и с невъздържания си блуд тя оскверни земята, и прелюбодейства с камъните и дърветата. А при всичко това сестра ѝ невярната Юда не се върна при Мене с цялото си сърце, но с притворство, казва Господ. И Господ ми рече: Отстъпницата Израил се показва по-праведна от невярната Юда. Иди та прогласи тия думи към север, като речеш: Върни се, отстъпнице Израил, казва Господ; аз няма да направя да ви нападне гневът Ми; Защото съм милостив, казва Господ, и не ще пазя гняв за винаги. Само признай беззаконието си, че си станала престъпница против Господа своя Бог, и безогледно си отивала при чужденците под всяко зелено дърво, и че не сте послушали гласа Ми, казва Господ”

Тук виждаме сцена на изневяра на Израил и Юда с други богове, на които се кланят заобикалящите я народи, и невъзможността им да се обърнат към Този, Който ги чака.



Става ясно, че Бог е много засегнат от постъпките им, но е готов веднага щом се обърнат към Него, но с цялото си сърце, а не с притворство, Той ще им прости и възстанови. Отново в тази картина изпъкват ярко Божията милост и дълготърпение, защото Той в същността си е любов.

Винаги, когато съм чела преди Стария завет и случаите, в които Бог говори на народа си, аз съм ги възприемала като исторически факти, но от известно време насам умишлено се питам каквото и да чета от Библията, какво Бог иска да ми каже лично на мен?

От по-горе описания пасаж разбирам, че Всемогъщият може да ме ревнува от неща, в които моето сърце намира по-голяма наслада, отколкото това аз да общувам с Него и да Му давам цялото си възхищение. В Стария завет идолопоклонството беше много очевидно, понеже те си правиха различни статуи от камък или дърво и там се кланяха и извършваха определени ритуали. В наши дни идолопоклонството е много скрито, понеже е на духовно и душевно ниво. Аз мога да ходя цял живот редовно на църква и да изглеждам на братята и сестрите си на много духовна, понеже съм усвоила християнската терминология, поведение и свята физиономия, но в действителност моят вътрешен човек да отстои от това на светлинни години. Искам да се разбере от всички хора, които сме се нарекли християни, че Бог в Новия завет, а и през цялото време откакто е създал човека, измерва позицията на сърцето ни спрямо Него, защото истинските поклонници са с дух и истина, а не с лицемерие и одобрено външно поведение. **Йоан 4:23 "Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му"**. Това означава, че можем да заблудим всички в неделя сутрин, че сме истински поклонници но в понеделник сутрин, когато напрежението е върху нас и бързаме за работа, ако викаме, крещим, обиждаме и т.н., ние показваме истинската си същност, която е винаги гола и на показ пред Бог.

Яков 1:26-27 "Ако някой счита себе си за благочестив, а не обуздава езика си, но мами сърцето си, неговото благочестие е суетно. Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца, ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света"

Тук словото е категорично да пазим себе си от това да се заблуждаваме, като отвън сме святи, а не можем да обуздаем езика си.

Сега ще разгледаме прелюбодейството и изневярата в тяхната тривиална форма, която също нанася огромни поражения и върху двамата засегнати от това.

Матей 5:27-30 "Чули сте, че е било казано: "Не прелюбодействуй". Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си. Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и хвърли го, защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да бъде хвърлено в пъкъла. И ако дясната ти ръка те съблазнява, отсечи я и хвърли я; защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да отиде в пъкъла"

Исус вдига в пъти стандарта и разбирането за прелюбодейство. В християнските среди е разпространено следното мнение – "Ето женени сме цели 20 години и сме си били верни през целия брак."



Вярвам, че има двойки, които могат да го заявят с чисто сърце, но съм сигурна, че има случаи, в които мъжът или жената са били тайничко влюбени в някой и са имали фантазии с него. Но не са считали това за изневяра, защото не са достигнали кулминационната точка на близост, но всъщност трябва да се замислим кое представлява вече изневяра за Бог? За Него най-важни се оказват мисловните процеси и сърдечните копнежи, които представляват нашия вътрешен човек.

Сега ще разкрия неща от живота си, които повечето мои приятели знаят, но за вас ще са нови. Откакто съм се родила, и по-точно откакто имам спомени (3-4 годишна възраст), винаги съм била влюбена в някое момче от квартала, или от детската градина, или от някой сериал, по-късно в съученици и т.н.. Това състояние на сърцето ми ме караше да се чувствам жива и щастлива. Винаги когато заспивах, си мислех за обекта на моето възхищение. Понякога ми се е случвало да не съм влюбена в никой и ми е било много трудно да заспя. Когато срещнах Бог, нещата започнаха малко по малко да отшумяват. Аз се омъжих на 18 и вече 16 години съм в брак и мога гордо да заявя, че само три пъти ми се е случвало да се влюбя и то много за кратко, като подчертавам това е било само в моята глава и не съм позволявала на действията ми да последват сърцето ми. Това за мен е голяма победа, защото преди да срещна Исус съм имала приятели, с които сме имали дълга връзка и в същото време аз им споделях в момента кого харесвам или в кого съм влюбена. Но когато това се е случвало в брака ми, съм се старала веднага да го разруша в мислите си и най – вече да го споделя на някой и тогава изкарано на светлина, то губи силата си и се справям по-бързо с проблема **Яков 5:16 "И тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете"**. Когато съм превъзможвала нещата в повечето случаи съм споделяла на съпруга си битката, през която съм минала и благодаря на Бога, че му е дал мъдрост и търпение и никога не ме е обвинявал или упреквал за това.

Искам да кажа, че в повечето семейства на новородени вярващи се случват такива неща, но понеже това е тема табу, нещата остават скрити между Бог и човека, дори нямаме смелост на половинките си да кажем: "Имам проблем – харесвам едно момче или момиче и това нещо преминава към увлечение, помогни ми да се справя, да постим и да се молим, за да премина през това като победител."

Нещо, което ненавиждам в религията е, че ни кара да имаме имидж пред хората и да се страхуваме да не ни пропадне репутацията на светци с ореоли. Обаче трябва много ясно да осъзнаем, че Всеприсъстващият и Неговите ангели и светиите на небето непрестанно ни наблюдават и то не само това, което вършим, но и това което мислим, чувстваме и си представяме. Това ще ни помогне много в борбата с лицемерието и играта на непрестанен театър.

Сега искам да засегна проблема със самозадоволяването при мъжете (в повечето случаи). Чувала съм най-различни становища от християни, които твърдят, че това не е грях. Аз ще разгледам проблема в рамките на брака и ще обясня защо смятам, че това със сигурност е грях. Първо да уточним значението на думата грях - от гръцки преведено означава пропускам целта. Аз смятам, че Библията е категорична **Притчи 19:14 "Къща и богатство се оставят наследство от бащите, Но благоразумна жена е от Господа"**.

Вярвам, че всеки брак е от Господа освен онзи, който е сключен умишлено против Божието слово. Когато Бог ни е дал съпрузи означава, че Той е задоволил нуждата ни от най-близко същество, с което сме в заветни отношения и всичко мое става негово и всичко негово става мое. **Битие 2:24 "Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си и те ще бъдат една плът"**. Една плът не значи само в моментите, когато имаме полови контакти, а една плът през цялото време, Бог ни вижда като едно.



Това означава, че половинките трябва да си задоволяват всичките нужди – на духовно, душевно и материално ниво. За мъжете от голямо значение е физическото ниво, а за жените – душевното, но знаейки тези различия, ние трябва да предприемем умишлени действия, за да задоволим нуждата на половинката си.

Когато стане ясно на жената, че съпругът и се самозадоволява, на нея и става много дискомфортно и тя е наранена. Защо? Защото започват да текат мисли от рода на : “Аз не му харесвам достатъчно, значи в мен има проблем” и т.н... Крайният резултат е сърце, в което преобладава болка. Да предположим как се чувства Бог в създалата се ситуация. Той е снабдил нуждата на дадения мъж от съпруга, дал е Святия си Дух, който носи в Себе Си сила, любов и себевладение и е направил всичко, за да може този мъж да не се изкушава и да не прибягва до други средства с цел снабдяване на нуждата си. Мъжът от своя страна казва: 1. На жена ми в момента не и е до това.; 2. А пък аз искам в момента да задоволя нуждата си; 3. За да избегна неприятни взаимоотношения по въпроса, ще се оправям сам. Мисля, че това наранява както жената, така и Бог, защото мъжът излиза в областта на независимост, както от Божиата цел за брака, така и от Божието намерение за зависимост на двамата съпрузи един от друг. Сега ще разгледам неправилното отношение на някои жени християнки, които не са взели под внимание много важен пасаж от Божието слово.

1 Коринтяни 7:1-5 “А относно това, що ми писахте: Добре е човек да се не докосва до жена. Но, за да се избягват блудодеянията, нека всеки мъж има своя си жена, и всяка жена да има свой мъж. Мъжът нека има с жената дължимото към нея сношение; подобно и жената с мъжа. Жената не владее своето тяло, а мъжът; така и мъжът не владее своето тяло, а жената. Не лишавайте един друг от съпружеско сношение, освен ако бъде по съгласие за малко време, за да се предавате на молитва, и пак бъдете заедно, да не би сатана да ви изкушава чрез вашата невъзможност да се въздържате”

Имам една молба към жените – приемоте съвета на Павел и не гледайте да сте интимни с мъжете си само когато имате желание, ако го правите с цел да задоволите неговата нужда, вие ще зарадвате съпруга си и ще зарадвате Този, Който ви го е подарил.

Молбата ми към мъжете е да снабдяват емоционалните нужди на жените си, и дори да не им се ходи на разходка, по магазините, на театър и т.н., да го направят с цел да видят усмивка на лицето на съпругите си. Ако живеем в брака си с мисълта – “Днес как да зарадвам съпругата си или съпруга си?” – ще бъдем най-щастливите хора на Земята. Но ако живеем с мисълта – “Какво мога да получа от половинката си или от децата си?” – това ще ни унищожи. И в рамките на брака важи следната истина: “Който спечели живота си ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мене, ще го спечели”.

Сега искам да навляза малко по-дълбоко в сферата на духовната изневяра. Такава съществува във всички заветни отношения (между нас и Бог, между съпруг и съпруга и между всеки родител и дете). Ще се спра на отношенията съпруг и съпруга. Когато изричаме обещанията за вярност има следното изречение (по смисъл) „Ще се грижа за теб и ще снабдявам всяка твоя нужда” или „Всичко мое е твое”. Как половинките снабдяват нуждите си?

Ще дам един пример, в който да опиша един християнски развод и коментарите по него. Не е тайна, че в християнските среди започна да се среща това явление развод.



. Това е много болезнен процес не само за двамата души, но и за всички техни близки и приятели. По принцип, когато стане дума за развод, всички християни се вълнуваме в кого е причината и обикновено този, който е изневерил, приема всички последствия от злостни коментари, а човекът, който не е изневерил, се окачествява като „ светец с ореол“. Няма две мнения, че за да се стигне до развод и двете страни са виновни и един ден, когато се изправим пред Справедливия Съдия, ще ни стане ясно кой колко точно е бил виновен. Искам да задам няколко въпроса : Ако мъжът християнин е завладял толкова много от това да задоволява емоционалните или мисловните си нужди и прекарва цялото си време вкъщи пред компютъра (в игра на игри или в усъвършенстване на някои свои умения), то жена му ще бъде ли удовлетворена от брака си? Примерът може да се отнесе равносилно и за жена, която пренебрегва всички с цел развитие на кариерата и. Веднъж бях на разходка със семейството си в един парк, там беше и едно тричленно семейство, което уж беше излязло на разходка. Защо казвам уж? Жената провеждаше през минута по 10 минутни телефонни разговори, а мъжът с момченцето си играеха. Явно жената беше заета много с работата си, но когато работата е издигната повече от взаимоотношенията с най-близките ти хора, тогава винаги има пострадали емоционално. Връщам се на примера с обсебения от компютъра мъж. Когато жената се почувства самотна за дълго време в собствената си къща, тя започва да търси друго снабдяване на нуждата си. В никакъв случай не искам да кажа, че това е правилно, защото нашите нужди могат да бъдат снабдени изцяло от Този, Който ни е създал и познава най-добре, но когато ние сме далеч от Него, търсим да задоволим нуждите си самостоятелно и независимо от Бог. Нека помислим само физическата изневяра ли е изневяра или и това да излизам с някой на кафе, с който ми е много приятно да общувам (по-приятно, отколкото с моя съпруг)? Сигурно много крайно ще прозвучи, но аз смятам, че изневярата спрямо Бог е тогава, когато имаме друг обект на върховна наслада в живота си, независимо личност, предмет или обстоятелства. По същия начин, когато в брака единият или двамата си имат собствен свят на задоволяване на най-съкровениите си копнежи и този свят няма нищо общо с другия човек, за мен също е изневяра. Познавам семейства, които се разбират много добре, но единият си има своите забавления, а другият си има неговите и помежду им остава само грижата за децата, общото легло и покрив над главата, но помежду им има емоционална пропаст. Защо се получава така, че преди да встъпят в брак влюбените гълъбчета искат да са максимално време заедно, да правят общи неща, да се смеят и забавляват заедно, а след няколко години брак, всеки иска да има свой собствен свят на забавления и веселие, който свят в повечето двойки изключва половинката. Дали така изпълняваме първоначалната идея на Бог за брака? Можем да си намерим всякакви оправдания и психологически извинения, че жените се вълнуваме от едни неща, а мъжете от коренно противоположни неща, но точно защото сме противоположни същества, се допълваме напълно. Бог в никакъв случай не е направил грешка, като е създал по различен начин жените и мъжете, Той е съвършен в мъдрост, което означава, че ние трябва да се променим и да се съобразим с Неговите цели и намерения. В Словото има ясна и категорична заповед – **“Мъже, обичайте жените си, КАКТО Исус възлюби Църквата и предаде Себе Си за нея” Ефесяни 5:25. Мисля, че от това по-висока летва няма и заповедта към мъжете е по-тежка, защото са сравнени с Исус. Заповедта към жените е – “Жени, покорявайте се на мъжете си, като длъжност към Господа” Ефесяни 5:23.**

Ако искаме да преживеем бракове, за които Нашия небесен Татко мечтае и копнее, трябва да положим усилия и от двете страни и най-вече да се посветим на Царя и тогава наистина ще бъдем огнени екипи за унищожаване крепостите на дявола и за съграждане Божия дом навсякъде, където стъпим.



2. БОЖИЯТА КРЕПОСТ – СТРАХ ОТ БОГА И ЧИСТОТА В СЪРЦЕТО

Сега преминаваме в царството на светлината и ще открием противоотровата конкретно за блудство и прелюбодеяние – страх от Бога и чисто сърце.

В **Притчи 1:7** е писано: **“Страхът от Господа е началото на всяка мъдрост”**, а в **Притчи 2:3-5** се обяснява как се достига до страхът от Господа: **“Ако призовеш благоразумието, и издигнеш гласа си към разума. Ако го потърсиш като сребро, и го подириш като скрити съкровища, тогава ще разбереш страха от Господа, и ще намериш познанието за Бога”**.

Обикновено крайните течения на християнството, които говорят само за Божията любов, прошка, милост, благодет, не отделят особено място за поучения, свързани със страха от Бога и това си мисля, че води до фатални последствия. Другата крайност, които говорят за Бога като справедливия, Святия, гневливия, те пък изопачават страха в нещо, което няма за цел познаване на Бога, а само вършене на заповеди с мотив страх от наказание. Мисля, че нито едно от двете не върши работа в това да имаме вечен живот (да познаваме Единния Истинен Бог и Неговия Син, Когото е пратил).

В **1 Йоан** се казва: **“В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха, защото страхът има в себе си наказание, и който се страхува, не е усъвършенствал себе си в любовта”**. На пръв поглед този стих обезсилва смисъла на стиховете, споменати по-горе, но в действителност не е така. Как мислите, кое е по-приемливо за Бог – да спазваме Неговите заповеди, защото не искаме да отидем в ада и от време на време да тичаме при Бог, защото имаме неразрешим проблем, или до толкова да Го обичаме и да сме в непрестанно общение с Него чрез Святия Му Дух (живеещ непрестанно в нас), че да не искаме да го нараняваме с действията, мислите и чувствата си? Оставям на вас да прецените кое е по-ценно и кое наистина евтино. Ако виждам, че моите деца идват при мен само, когато им трябва пари или помощ за училище, или да сваля колелото и т.н., но никога не ми споделят какво са преживели през деня и да ми благодарят и обичат, защото съм им майка, значи, че между нас няма качествени взаимоотношения. Понеже аз не обичам да готвя и да домакинствам (правя го, но не защото ми е любимото занимание), често попадам в капана на това да се чувствам слагиня, ограбена от време и т.н. Но ако във фокуса ми стоят моите любими хора и това, че го правя за тях, защото ги обичам, аз ще домакинствам и ще пея и ще се радвам през цялото време. Може цял живот да се наричаме християни и да не убиваме, крадем, прелюбодействаме (външното действие), да не лъжем, но да бъдем най-нещастните хора. Целта на нашето новородение и спасение не е да променим външното си поведение, а да позволим на Божията любов да проникне дълбоко в сърцето ни, да ни освободи и да започнем да изливаме тази любов и към другите. Ако ние разберем със сърцата си дори 1% от Божествената любов, ние ще бъдем най – щастливите хора на Земята, дори и в лоши обстоятелства.

И така страхът от Господа не е нещо паническо и сковаващо, а е нещо, което ни води до познаване на Съвършения в любов, милост, справедливост, святост Баща, Господар, Възлюбен, Цар, Брат, Съдия и Приятел. Само познаването на Бога ще ни преведе през живота като повече от победители и ще ни заведе във вечността близо до сърцето на Най-Прекрасната Личност във Вселената.

Нека се опитаме да разберем какво означава чистотата на сърцето. Исус каза в **Матей 5:8** - **“Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога”**. За мен това е най-великото обещание от всичките изброени в **5 глава на Матей**.



Другите обещания тук са свързани с позиции, действия, награди, наследства, а само това е свързано с дълбоки взаимоотношения. Когато на човек му е даден достъп до друг човек с огромна власт и богатства и ако техните отношения са близки, то тогава първият може да се ползва от всички неща, които притежава вторият. Така и ако ние имаме обещание да видим Бог, а това е без ограничение откакто завесата на храма се раздра преди 2000 години, то тогава всичко Негово става наше само чрез вяра и дълбоки и всепоглъщащи взаимоотношения.

Искам да отбележа нещо, което разбрах наскоро – чистотата на сърцето няма общо с това как изглеждаш външно, нито с това какво е поведението ти, то е нещо толкова скрито в областта на невидимото, че само Бог има мярната единица за чистота. Ако аз съм облечена като монахиня, без грим, без накити, с прилична прическа това прави ли ме да притежавам чисто сърце? Ако аз съм облечена цветно и нося обеци, гердани, гривни и имам грим и дъвча дъвка, това прави ли сърцето ми мръсно? Това е малко мисловна атака с цел да се замислим в какво вярваме всъщност. Дали в това, което Библията казва или в това, което си мислим, че тя казва. Понякога ние оправяме всичко отвън и поведението си дори чрез много упражнения и тренировки, но като дойде огненото изпитание върху нас, виждаме, че много малко от Исус е изобразено в нас. Искреното ми желание е да се научим да наблягаме на вътрешното и да молим Бог да ни даде дух на мъдрост и на откровение да Го познаем. И тогава, когато се срещаме с вярващи от други деноминации и с невярващи, ние няма да се фокусираме върху това как изглеждат и какво ни дразни в тях, но ще искаме да покажем любовта, която е изляна в сърцата ни чрез Святия Дух.

Още много може да се разсъждава върху темата, но оставям Духа на Бог да ви провокира и да доразвива написаното тук, защото вярвам, че успешни са хората, които ходят в живота чрез лични откровения от Бог, а не са водени от откровенията на този или онзи служител. Най – великият служител на всички времена е Исус Христос и Той ни даде същия Дух, Който обитаваше в Него без мярка, на нас да черпим от Него с пълни шепи мъдрост и любов, и творчество, и смирение.



7 ГЛАВА

ЗАБЛУДА – ИСТИНА

В тази глава непосредствено след разкриването на дадена заблуда ще разгледам и съответната истина, която ни освобождава, за да е по-лесно разбираемо и смислаемо.

1. ДВЕ КРАЙНОСТИ В ПОЗНАНИЕТО НА БОГ

Първо искам да опиша двете крайности в християнския свят и после ще вникнем в същността им поотделно. Едното течение се характеризира с липсата на страх от Бога и наличието на слободия, а другото – с това, че има само страх от Бога и липса на познаването Му. Искам да кажа, че Бог обича децата си, независимо в кое течение са попаднали и Той е верен като е започнал добро дело в нас, да го завърши и да ни коригира, за да стоим на пътя – Исус.

Златният стих в първото течение е **2 Коринтяни 3:17** – **“А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода”**. Отделен от другите твърдения в Новия завет, този стих е прекрасна почва за развихряне на плътската ни природа. Някои добавят към това, че Бог винаги ни обича, Той ще ни прости, каквото и да направим, че Той е търпелив и т.н. Всичко това е абсолютно вярно, но ако това ни подтиква към безотговорност спрямо действията ни, ако ни кара да се чувстваме независими от думите на Исус и водителството на Сятия Дух, тогава имаме голям проблем. Можем да изживеем живота си по собствените си страсти (дори да не нарушаваме 10-те Божии заповеди) и един ден Исус да ни каже: **“Махнете се от Мене, никога не съм ви познавал”**.

Свободата е нещо прекрасно, но свободата от греха и от егоцентризма. Ако си свободен да обичаш всеки в живота си, и си свободен от способността да се засягаш и обиждаш от хората, и си свободен да посрещаш нуждите на заобикалящите те хора, тогава ти ще си повече от победител и ще привличаш спасените към любовта на Исус, живеещ чрез тебе. Но ако си свободен от зависимостта от Бог и хората около теб, тогава ти се приближаваш повече до първата заповед в библията на дявола – Прави каквото искаш!, отколкото до заповедта на Исус – Каквото искаш да правят хората на теб, така и ти прави на тях!

Яков 2:12 казва: “Така говорете и така постъпвайте като човеци, които ще бъдат съдени по закона на свободата”. Това означава, че ние ще се изправим пред Христовото съдилище и ще ни се отмери според това, което сме правили на земята – дали сме се съобразявали със закона на свободата или със закона на слободията.

Второто основно течение е религия или легализъм или нещо, което има вид на благочестие, но е отречено от силата му. Това си мисля, че е по-опасната канавка, в която много от нас са попадали, а някои още са там. Защо е по-опасна? Защото има вид на святост, праведност и добри дела, но един ден като преминем през огъня, може да се окажем голи. Това е синдромът на фарисеите. За жалост, винаги като съм чела думите на Исус спрямо фарисеите, не съм ги възприемала за себе си, а съм си мислела, че се отнасят само за хората, живели преди 2000 години. Интересното е, че когато прозрях истината, че тези думи може да се отнасят лично към мен, тогава единствено видях, че аз в много отношения приличам на тях. Сега ще видим някои от пасажите, където Исус се караше на фарисеите.



Преди време имах обичай заспи ли малкият ми син, аз се осамотях и се молах, и четях, но средният ми син не спеше и ходеше напред, назад и скучаеше и Святия Дух ми проговори много нежно: „Отиди в другата стая и си играй с него!“ В първия момент се възпротивих, но после осъзнах, че ако не се покоря, аз съм най-голямата лицемерка на света, и ако продължа да се моля за светиите по Неговата воля, а не се покоря на гласа Му, моята молитва се превръща в мерзост пред очите Му.

Веднъж чух следното твърдение: „Или Бог ще е пренебрегнат, а децата обгрижени, или сме посветени на Бог и служението, а децата остават пренебрегнати, средно положение няма.“ Не знам кой го е родил това становище, но в Божието слово виждам друго – „Обичай ближния си както себе си!“ Някой забравил ли е да яде, да спи, да задоволи емоционалните си нужди или естетическите си нужди, защото е посветен на Бог? Не. А защо трябва да пренебрегваме децата си поради Бог? Мисля, че Той има много голямо пристрастяване (използвам силна дума, за да обясня по-ясно това, което искам да кажа) към децата. И още повече Той каза – „Ако не се обърнете като децата, няма да влезете в Божието царство“. Друго, което е писано за децата, е че техните ангели гледат непрестанно лицето на Бог. Щом децата са привилегирована категория в сърцето на Бог, това означава, че ако ние ги пренебрегваме, и то когато никой не ни вижда, и имаме по-ценни хора от тях, ние се разминаваме с Всемогъщия кардинално. Не искам да кажа да издигаме децата си повече от необходимото, защото това е другата крайност, но да се отнасяме към тях, все едно Бог ни е поверил да се погрижим за едни от Неговите бъдещи служители, които да носят славата Му до краищата на света. Друг пасаж към фарисеите е:

Матей 23:1-8 „Тогава Исус продума на народа и на учениците Си казвайки: На Моисеевото седалище седят книжниците и фарисеите; затова всичко, що ви заръчат, правете и пазете, но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат. Защото свързват тежки и непоносими бремена, и ги налагат върху плещите на хората, а самите те не искат нито с пръста си да ги помръднат. Но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората; защото разширяват филактериите си, и правят големи полите на дрехите си, и обичат първото място при угощенията, и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората: учители. Но вие недейте се нарича учители, защото Един е вашият Учител, а вие всички сте братя“

Много се надявам на Божиата милост да ме изчисти до край от всички споменати по-горе симптоми на фарисейщина. Толкова пъти като съм правила нещо добро, съм искала някой да ме забележи и да ме потупа по рамото. Толкова пъти съм обвинявала братя и сестри, че не са били покорни в дадена област на Словото, а без да съм виждала, че аз ги съдя и по този начин съдя закона.

Яков 4:11-12 „Не се одумвайте един друг, братя; който одумва брата или съди брата си, одумва закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, но съдия. Само Един е законодател и съдия, Който може да спаси и да погуби; а ти кой си та съдиш ближния си?“

Толкова пъти съм се радвала, когато братя и сестри са ме търсили и по някакъв начин са ме почитали, а би трябвало да се радвам на Неговото одобрение и почит. Изобщо мога да напиша отделна глава колко аз съм приличала повече на фарисеите, през годините, отколкото на Исус.



Последно искам тотално да разбием фарисейщината, защото причинява унищожение на личности както на вярващи, така и на невярващи. Ще видим **Исая 58:1-5** **“Извикай силно, не се щади; издигни гласа си като тръба Та изяви на людете Ми беззаконието им, и на Якововия дом греховете им. При все това те Ме търсят всеки ден И желаят да учат пътищата Ми; като народ, който е извършил правда; и не е оставил постановлението на своя Бог. Те искат от Мене праведни постановления, и желаят да се приближат при Бога. Защо постихме, казват, а Ти не виждаш? Защо смирихме душата си, а Ти не внимаваши? Ето, в деня на постите си вие се предавате на своите си удоволствия, И изисквате да ви се вършат всичките ви работи. Ето, вие постите, за да се препирате и карате, И за да биете нечестиво с пестници. Днес не постите така щото да се чуе горе гласът ви. Такъв ли е постът, който Аз съм избрал, - ден, в който трябваше човек да смирява душата си? Значи ли да навежда човек главата си като тръстика, и да си постила вретище и пепел? Това ли ще наречеш пост и ден угоден на Господа?”**

Божие възмущение, гняв и негодувание са много силно изразени тук. От този пасаж можем да си извлечем няколко извода:

1. Можем да сме пълни с грях и да си мислим, че всеки ден търсим Бог и желаем дори да учим пътищата Му - стихове 1 и 2.
2. Дори имаме смелостта или наглостта да държим сметка на Бог, защо не е чул вика ни – стих 3.
3. Когато се предаваме на удоволствия и се караме, и препираме, Бог не чува нищо от това, за което Го молим - стихове 3 и 4.
4. Всемогъщия разкрива, че когато си тъжен и с наведена глава или си постилаш вретище и пепел (все външни неща) – тогава не си изобщо смирен и угоден пред Него – стих 5.

Часът на истината **Исая 58:6-9** **“Не това ли е постът, който Аз съм избрал, - Да развързваш несправедливите окови, Да разслабваш връзките на ярема, Да пускаш на свобода угнетените, И да счупваш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния, И да възвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш, И да се не криеш от своите еднокръвни? Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, И здравето ти скоро ще процъфне. Правдата ти ще върви пред тебе, И славата Господна ще ти бъде задна стража. Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече: Ето Ме! Ако махнеш наред себе си хомота. Соченето с пръст и нечестивите думи”**

Този пасаж много ясно говори за действие и отношение на сърцето и накрая има велико обещание 8-9 стихове – Тогава ще призовеш и Господ ще отговаря. Не се ли борим всички за този велик момент, когато ние ще искаме, а Господарят безрезервно ще ни дава. Нещата са много прости в Новия завет, Исус каза: **“Ако пребъдвате в Мене и Словото Ми пребъдва във вас, ТОГАВА искайте КАКВОТО и да поискате, и ще ви бъде” Йоан 15:7**. Направо съм възхитена от това, как Бог не ни е ограничил в нищо, което да Му поискаме, не ни е ограничил в близостта на сърцето Му, имаме само това, което сме посмяли да поискаме и сме близки с Царя на царете, колкото сме пожелали да сме. Много Му благодаря, че завесата на храма се раздра и ние имаме достъп до трона на благодатта 24 часа на денонощието, понеже Той е извън времето и пространството.

Последно искам да отбележа **Яков 1:22-25** **“Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си. Защото, ако някой бъде слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото;**



понеже се оглежда, отива си, и завчас забравя какъв бе. Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълнител, ще бъде блажен в дейността си"

Ако ние сме много радостни и святи на църква, а през останалото време обиждаме и нараняваме тъщи или свекърви; съпруги или съпрузи; деца или внуци, ние се заблуждаваме, че сме християни, защото да си християнин не те прави това, че вярваш в Христос, а това, че ходиш като Него. Любовта на Бога в нас прави разлика. Исус каза по любовта ви ще ви познаят, не по чудесата, знаменията, изцеленията, а по най-голямата от вярата, надеждата и любовта.

2. ДВЕ КРАЙНОСТИ В ЕМОЦИОНАЛНО ОТНОШЕНИЕ

Искам да разгледам емоциите и душевността в светлината на религията, свободията и Библията. Чувала съм следното изречение : **„Вярващите не трябва да се водят от емоциите си.”** **Аз заставам 100% зад това, защото само водените от Светия Дух, те са Божи деца Римляни 8:14.** Но тук хората доукрасяваме нещата и казваме: бъди сериозен, няма нужда да се смееш или да плачеш неудържимо, когато се молиш и т.н. Искам да попитам Бог някъде в словото Си говори ли ни да изрежем от себе си всички емоции и да се превърнем в човека – разум? Не съм изследвала Новият завет колко пъти е спомената думата радост и заповедта **“Радвайте се!”**, особено в посланието на Павел към филипяните, много се набляга на това да се радваме и то независимо от обстоятелствата. Един вярващ човек ми каза: **“Любовта не е чувство, тя е решение”**. Някои хора прилагат това твърдение и към радостта. Да, но след като си взел решение да се радваш, това няма как да не се изпише на лицето ти. **Притчи15:13 “Веселото сърце прави засмяно лице”. Друг стих, който много ни насърчава да се радваме, е Неемия 8:10 “... да се радвате, в Господа, е вашата сила”**.

Сега ще разкажа една случка от живота ни, в която приложихме това слово на практика. Една вечер ще излизаме заедно с моя съпруг до магазина и той ме попита къде са парите? Аз му казвам, че трябва да са на обичайното място, тъй като скоро не бях купувала нищо. Той започна да търси на другите места, където държахме спестени пари (в едни пликове), и яростно хвърляше празните пликове на земята. Аз бях бременна в 7-мия месец и това означаваше, че нямаме пари нито за дърва, нито за двуетажно легло на децата, нито за обичайната лятна почивка и т.н... В първия момент ме обляха горещи вълни и не можех да разбера това наистина ли се случва или сънувам, после недоумявах как така някой ще влезе къщи, ще си отключи, ще вземе всички налични пари, ще остави пликовете по местата и ще заключи след това. Наистина по нищо не бяхме разбрали, че някой е влизал у нас. Аз проверих под моите дрехи дали поне парите от рождения ми ден стояха там (предния ден бях рожденичка), но уви и този плик беше празен. Събрахме се в един кръг с децата и започнахме да благодарим на Бога, за това, че сме опазени живи и здрави и се помолихме за извършителите за тяхното благословение и спасение. Сашко (моят съпруг) взе китарата и започнахме да хвалим Бога с пълна сила и накрая се смяхме доста време от радост, затова че ние сме в Неговата ръка и той е Добрият Татко. Големият ни син много се чуди защо толкова много се радваме, но вярвам, че му се е запечатало в сърцето. Последва пълно възстановяване на финансите, още на втория ден ни връчиха плик със събрани средства от братя и сестри, които са разбрали за случилото се и Бог се показва отново Верен и, че нищо в живота ни не се случва без Негово знание. Отново всичките ни нужди бяха посрещнати, благодаря на всички, които са имали отворено сърце към нас.



Относно радостта има една крайност, която ще се опитам да разкрия сега. Има хора, които са преживяли движението на Святия Дух, наречено "Реката", но има и такива, които на са го преживяли. За пръв път преживях това 1995 г., преди да дойде масово в църквата. Бях на едно молитвено (24/7) само с бъдещия си съпруг в един от офисите на църквата, която посещавахме и се молихме, и по едно и също време започнахме да се смеем, но много тихо, защото с ума си не можехме да си го обясним, мислехме си, че нещо в момента проявяваме несериозно отношение. Много ясно, че смехът дойде за кратко и си отмина, понеже ние го стопирахме с ума си и го отхвърлихме. После, след няколко години стана масово явление в църква, но и започнаха примесите с плътта, която е майстор в имитацията. Движенията са нещо много хубаво, но се нарича неслучайно движение - днес може да е смях, а утре - плач; днес може да разкрива красотата на небето, а утре грозотата на греха, днес може да говори колко всяка част от Тялото е ценна, а утре колко велико е единството в Тялото. Не можем да си позволим да останем на планината на преображението и да си направим три палатки, може да е най-прекрасното ни преживяване през целия ни земен живот, но ние сме призвани да следваме Духа, който ни води през различни долини, планини и равнини.

2. ДВЕ КРАЙНОСТИ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ВЪНШНИЯ НИ ВИД

Искам да разгледам една област, която е много спорна и развихря нашите теологични познания – това е областта на външния вид. Бях на едно място с много вярващи мъже и жени и бях изумена как е възможно 90% от жените да изглеждат толкова сиво, невзрачно и нехайно. После се замислих, че това може би се основава на някаква доктрина. Има един стих, любим на хората, които мислят така **1 Петрово 3:3 "Вашето украшение да не е външно, сиреч, плетене косата, кичене със злато, или обличане със скъпи дрехи"**. Но забележете тук не се казва – не се украсявайте, а се казва кое трябва да е по-важното в живота ни.

Когато повярвах минах от едната крайност – да изглеждам супер атрактивно в другата – обличах се само с дълги поли и изглеждах на момиче от 18 век. С този си старомоден вид аз предизвиквах присмеха на съучениците си, но по онова време си мислех, че с това аз страдам за Христос. Заблудата е нещо, в което си стоиш и си убеден, че си в истината. Затова е много трудно да сменим концепциите си по дадени въпроси, защото дори сме ги подкрепили със стихове от Библията.

Има мъже, които на 3 месеца (преувеличавам) един път се поглеждат в огледалото и въобще не се интересуват имат ли нови дрехи или от 10 години ходят с едно и също. Те си мислят, че са много духовни, защото не обръщат внимание на външния си вид, а всъщност техните съпруги страдат от това, че не виждат половинките си облечени съвременно, с вкус и с нещо ново, но в същото време знаят, че нищо не е в състояние да подтикне съпрузите им към действие в тази посока. Братя, моля ви понякога правете нещо за жените си, купете си нови дрехи, нещо което ще зарадва много вашите възлюбени. Това не значи, че вие се поддавате на нейната манипулация, а означава, че я обичате и задоволявате нейните естетически нужди. Защото тя може да изработи ваша снимка и с помощта на фотошоп да ви сложи най-хубавите дрехи, после може да я окачи на стената и да започне да и се възхищава, но със сигурност ще започнете да ревнувате от тази снимка. Надявам се разбрахте посланието.

Искам да се обърна към жените. Има такива, които си мислят, че ако не носят обеци, не си боядисват косата, не си слагат грим, не носят гривни, гerdани, не носят красиви дрехи, значи са много святи.



Чувала съм толкова мъже да искат жените им поне малко червило и грим да си слагат, или да се обличат по-женствено, но жените им или поради много работа и липса на време за себе си или поради религиозни убеждения, не правят нищо от това, което съпрузите им ги молят. И какво се получава - любовта, която не търси своето (в смисъл угажда на другия) е пренебрегната.

Искам да видим какво казва Исус в проповедта на планината:

Матей 6:28-30 "И за облекло, защо се безпокоите? Разгледайте полските кремове как растат; не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях. Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас маловеерци?"

Тук Бог ни се разкрива като Един, Който обича красотата и се е постарал дори и цветята, които живеят по 2-3 дни, да изглеждат изключително красиво. Въпросът на Исус е зададен с голямо недоумение: "Няма ли много повече да облича вас маловеерци?". Тук не става дума просто да си облечен – зимата да ти е топло, а лятото да ти е прохладно. Не означава, че ще ходим с една дреха през целия си живот, докато тя се скъса на гърба ни. Но означава, че ще бъдем облечени поне толкова красиво, колкото полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят за горене.

Ще отбележа и другата крайност. Има хора, които нямат какво да ядат, но си купуват само дрехи. Има и такива, които на обръщат внимание на качеството на храната, с която хранят децата си, но ги обличат, така че да изглеждат на хора, които разполагат с пари. Всяко нещо, което ни заробва и ни прави зависими от мнението на хората около нас не е истина, но е заблуда. Исус дойде, за да имаме живот и то изобилен – не живот демонстриращ материално изобилие, а живот пълен с мир, радост, правда, наслада, удовлетворение и т.н.

Също има една крайност, която казва: "Не ми пука дали съблазнявам някого или не, аз ще се обличам с къси поли, с огромни деколтета и други подобни предизвикателни неща. Има едно много страшно слово, което гласи, че ако ние съблазним едно от тези малките, по-добре ще е за нас да си окачим воденичен камък и да се хвърлим в морето. Ясно е, че ако някой по принцип се съблазнява и с монашеско расо, ако си облечен, пак може да се съблазни, но ние трябва да мислим в посока да не изглеждаме предизвикателно за мъжете и още повече като знаем, че мъжете са устроени чрез очите и визуализиране да се възбуждат. Жени изпитайте сърцата си, дали искате да привлечате погледи към себе си, ако е така и осъзнавате тъмнината в тази област, помолете Бог за мъдрост и освобождение. Той е Верен и Праведен да ви прости и ви очисти с кръвата на Сина Си.

2. ДУХОВНО ВОЮВАНЕ – ЗАБЛУДА И ИСТИНА

Друго място на заблуда е областта на духовно воюване. Отново има две крайности и една истина, която освобождава.

Първо ще разгледаме групата от хора, които вярват в духовно воюване. Те мислят по следния начин: Дявола е реална личност, която има планове и действия, противопоставящи се на Бог и Неговите хора. Абсолютно вярно и мисля, че две мнения по въпроса няма. Но когато се говори повече за силата и хитростта на Сатана и нашето внимание е насочено повече към врага, отколкото към Този, Който ни е дал власт над цялата сила на врага, ние се отклоняваме от целта на живота си – да Го познаем. Някои хора смятат, че като викат силно в молитва, тогава дявола бяга от тях и са много огнени в Духа.



Дълго време ми отне да разбера кое всъщност те прави успешен войник в Духа. Прочетох свидетелството на един сатанист, който вече е сред нашите редици и той обясняваше там как има три вида молитви:

1. Хора, които се молят, но живеят в грях, техните молитви не са в състояние да пробият металното покривало над земята и не могат да донесат отговор на молитвата.

2. Хора, които живеят праведно, но не са много сериозни с отделяне редовно време за молитва, техните молитви разтопяват малка част от покривалото, но не достигат по предназначение и отново са безрезултатни.

3. И третият вид, които постоянно се молят, ходят в покорство на Божия глас, те ходят под отворено небе и постоянно огнения стълб, който излиза от тях разтопява металната обвивка където и да се намират. Тези хора имат много отговори на молитви и преживяват този изобилен живот, за който говореше Исус.

От това свидетелство разбираме, че дявола е обезпокоен не толкова от хора, които само вярват, а от тези, които живеят със страх от Бога и постоянство в молитва. **Ефесяни 6:12 "Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места"**.

Наскоро слушах един световноизвестен учител да казва: "Бях изучила всичко относно духовното воюване, бях ходила на всички семинари по този въпрос, имах всички проповеди и ги слушах редовно въпреки и пак бях неуспешна в духовното воюване. Защото през целият път до църква се карахме с моя съпруг, пристигайки си слагахме големите усмивки и добро поведение, после на връщане в колата продължавахме да спорим и се сърдим. И когато връзвах и гонех дявола и прокламирах Божието слово, че имам власт над цялата сила на врага, тогава врагът ми се присмиваше. До момента, в който разбрах, че ако аз изуча любовта и предприема агресивни действия да показвам Неговата любов на всички останали, тогава аз се превръщам в заплаха за царството на тъмнината".

Радвам се, че го чух това и че Бог в последно време ще изпълни земята със знание за Божията слава, "както водите покриват морето" Авакум 2:14.

Всъщност проумях нещо и то след 20 години ходене с Бог (не в пълно покорство и постоянство), че Неговата любов, такава каквато Той я има в Себе Си, единствено тя може да ни освободи от всеки грях и тъмнина в сърцето ни, да ни възстанови от всички рани, които близките хора са ни нанесли, да възстанови отдавна запустели места на взаимоотношения в живота ни, да простим на всички и да си искаме прошка от всички, които Святия Дух ни открие, че сме наранили и т.н. Когато ние станем емоционално здрави и стабилни и се изпълваме със Святия Дух, чрез който Божията любов е изляна в сърцата ни и я даваме щедро на ВСИЧКИ хора около нас (първо на домашните ни, второ на всички части на Тялото Христово и трето на всички, които не Го познават), тогава Той може чрез нас да освобождава пленници, да развързва на свобода угнетените, разхлабва ярема на вързаните и т.н...

Ако сте гледали едно детско анимационно филмче "Таласъми ООД", там беше забранено на деца да влизат в техния свят (те се занимаваха с това да влизат в детските стаи и да плашат децата и от детския писък захранваха цялата си държава с енергия), а още по-недопустимо беше дете да се смее или радва. Случи се така, че едно малко момиченце не само, че не се уплаши от страшния таласъм, но отиде в тяхната държава, настана паника, издирване с цел връщането на детето в дома му. Става ясно, че най-големият ужас за таласъмните е дете, което се радва и смее. Ако направим паралел с нашата действителност дявола трепери от хора живеещи непрестанно в радостта и мира на Бог.



Разбрах кои са най-могъщите Божии войни - които са умрели към себе си и ходят в любовта на Бога без почивен ден и показват милосст и състрадание към заобикалящите ги хора. Нещото, което врагът ни мрази и не може да имитира е Божията любов към хората и хора, които са осъзнали властта си спрямо царството на тъмнината и ходят в светлината.

Другата група от хора вярват, че няма нужда от съпротива спрямо врага. Те изхождат от следната истина. Исус на кръста победи врага, и изпълни пророчеството, което е от началото: **Битие 3:15 "Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата"**. Няма съмнение, че това е самата истина, но размишленията продължават в посока: "Няма защо ние да воюваме в Духа, защото Исус на кръста свърши всичко, и ако ние воюваме, значи че не вярваме в пълнотата на делото Му". Това води до приспиване на молитвения ни живот, оттам ревността ни за Бога изчезва, а от там хората си ходят на църква и си вярват, но живота им е пълен хаос. Обикновено заблудата идва не облечена във мрак, а напротив идва облечена в светлина от Божието слово, но леко приглушава истината от дадени стихове, а на преден план излизат друга група стихове, на които особено много се набляга. Когато ние игнорираме дявола като личност, която реално може да ни заблуди и да обърка живота ни, ние се противопоставяме на много стихове от Библията и така ощетяваме себе си от това да ходим в свободата на Святия Дух. Божието слово ни говори как Исус научи учениците си да се молят и едната част от молитвата е : **"Пази ни от лукавия"**. Щом Той признава необходимостта от това Небесния ни Татко да ни пази от лукавия, значи има реална опасност, ако не ни опази да попаднем в неговите клопки, които са най-разнообразни. Мисля, че никога няма да станем по-големи или по-мъдри от Исус, така, че по-добре да вземем на сериозно думите Му.

Друго, което се казва в Новия завет е: **"Приближавайте се при Бога и Той ще се приближи до вас, противете се на дявола и той ще бяга от вас"**. Ясно и конкретно се обясняват двете необходими действия, за да водим победоносен живот – да се приближаваме при Бог и да продължим делото на Исус да съсипваме делата на дявола, като му се противопоставяме. Имаме на разположение Божието слово, което е двустър меч и Святия Дух, учещ ни на всяка истина и ако наистина Той е смисъла на живота ни, ще сме повече от победители и ще разбиваме успешно и трайно крепостите на дявола и ще изграждаме Божия дом, който няма да се поклати до века.

Наистина не е в моята правоспособност или в нечия друга да напълни главата и сърцето на хората с истината, затова правилното нещо, ако видим някой в заблуда, независимо в каква, е да застанем пред Бог и да искаме милост към този човек и Неговото откровение относно пълнотата на истината да слезе върху човека.

Радвам се, че мога да споделя всичко това с вас, има още много заблуди, които могат да се споменат, но мисля, че трябва да се напише отделна книга за всички заблуди, които са се срещали и които се срещат все още в нашите общества. Моето желание е да придобиете представа (макар и не много подробна) за всяка една крепост на дявола и съответно за Божият начин за излизане от нея, а Святия Дух ще доразвие всичко лично на вас, като ви превърне в герои на вярата, които разбивате полкове и прескачате непреодолими стени, чрез Неговата благодат и сила.



8 ГЛАВА

АПАТИЯ И БЕЗРАЗЛИЧИЕ – ОГЪНЯТ НА СВЯТИЯ ДУХ ДА ЗАПАЛИ РЕВНОСТТА НИ ЗА БОЖИЯ ДОМ

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА - АПАТИЯ И БЕЗРАЗЛИЧИЕ

За мен това е най-блатистата крепост, от която човек трудно се измъква, но за Бог няма невъзможни неща, както и за тези, които вярват.

Матей 17: 20 "Той им каза: Поради вашето маловерие. Защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: Премести се оттука там, и тя ще се премести; и нищо няма да ви бъде невъзможно"

Откровение на Йоан 3:14-17 "До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истински свидетел, начинателят на всичко, което Бог е създал. Зная делата ти, че не си студен нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаеният, нещастен, сиромах, сляп и гол"

За да каже Бог, че ще ги повърне от устата си, това означава, че изобщо не може да приеме и се отвращава от подобно поведение на своите избрани. Винаги, когато съм чела тези стихове, съм ги приемала, че се отнасят за някои материално богати църкви, които са наситени от всичко. Напоследък разбирам, че може да си човек в материални лишения, но да мислиш себе си за духовно богат човек, който разбира всичко по-добре от останалите, че повечето спасени хора са негов плод или че всичко в църквата е благодарение на него и т.н. Такъв човек се явява в същото положение на хладкост спрямо Бог. В момента, в който ние си помислим, че сме си достатъчни, че нямаме нужда от поученията на този брат или сестра, презираме части на Тялото Христово, понеже не мислят като нас, в същия този момент ние косвено си казваме: "Богат съм, замогнах се, нямам нужда от нищо". Бог желае нашето сърце да е обучавемо, да сме гладни и жадни за Него и ревността за неговия дом да ни изяжда.

Апатията е състояние, когато не ти пука за нищо и за никой. Това се наблюдава във всеки вярващ, в чието сърце приятелството със света е по-силно от приятелството с Бога. Това положение на душата е подобно на физическото състояние - липса на апетит. В една проповед чух следното: "Ако на връщане от работа седна в един ресторант и си хапна стабилно, а след това се прибера у дома и съпругата ми е приготвила любимата ми храна, ще ям ли от нея? Естествено, че не". Понякога ние се чудим защо не сме гладни и жадни за Божието слово. Ако по цял ден сме на работа и сме затрупани от ангажименти, много ясно, че като се приберем у дома ще искаме да си починем и разпуснем. В нашите ръце се намира следния избор – дали да седнем пред компютъра или телевизора, или да седнем пред трона на благодатта и да общуваме с Този, Който ни е приготвил най-добрата храна на света.



Ще разгледам един пасаж от **Малахия 1:6-10** "Син почита баща си, И слуга господаря си; Ако, прочее, съм Аз баща, где е почитта към Мене? И ако съм Господар, где е страхът от Мене? Казва Господ на Силите на вас, Свещеници, които презирате името Ми. Но вие казвате: В какво показахме презрение към името Ти? Принасяте осквернен хляб на олтара Ми. Но вие казвате: С какво Те осквернихме? С това, че казвате: Трапезата Господна е за презиране. И когато принесете сляпо животно за жертва, не било лошо! И когато принесете куцо или болно, не било лошо! Принеси го сега на началника си; Ще бъде ли благоразположен към тебе, Или ще те приеме ли? Казва Господ на Силите. И сега помолете се Богу, за да се смили над нас; Понеже това зло е ставало чрез вас, Ще ви приеме ли? Казва Господ на Силите. Дано някой от вас би затворил вратата на храма, За да не палите огън на олтара Ми напразно! Аз не благоволя към вас Казва Господ на Силите, Нито ще приема принос от ръката ви"

Не знам вие как сте, но аз съм имала много продължителни периоди от време, когато не съм осъзнавала и разбирала какво толкова може да ми даде общението с Бог. Мислила съм си, че да се молиш и да четеш е най-досадното нещо. Защо съм си мислила така? Защото съм имала източници в живота си (за мен това са дрехите, романтичните филми и хубавата музика), от които съм черпила душевна наслада, удовлетворение, пълнота. Врагът ни е много доволен, когато ние пропускаме целта и неговото царство преживява успех след успех, понеже от наша страна не среща никакъв отпор.

Исая 17:10 "Понеже си забравил Бога на спасението си, И не си спомнил силната си Канара, Затова насаждаш приятни садове, И насаденото е от чужди фиданки"

Бог е създал човека с необходимост да се покланя на нещо или някой. Ако не се покланяме на Единствения, достоен за това, ние със сигурност ще намерим да се кланяме на нещо друго. Или сме горещи към Създателя или сме горещи към нещо, което Неговия враг ни предлага – средно положение няма. А това, че може да си мислим, че обичаме Бог и с устата си демонстрираме посветеност към Него, Той измерва сърцата ни и нещата, които само Той вижда и преценя колко Го обичаме или мразим.

Апатията е нещо, което замъглява съзнанието, и човек не може да вижда ясно, защото ако сме добре със зрението, винаги ще виждаме, че Бог е Най – Великия. Той е най-привлекателната личност във Вселената. Той е пълен с приключения, изненади и добри неща за нас. Той има мисли за бъдеще и надежда за всяко Негово дете. Той иска да ни даде здраве в дух, душа и тяло и материални благословения, за да можем да продължим Неговото дело на Земята. Изобщо всичко това е за тези, които прогледнат, че времето не е пари, а времето ни е дадено като безценен дар, който или можем да пропилеем, или можем да уползотворим за най-великото нещо - да общуваме и опознаваме Този, Който ни е обикнал безкрайно много.

Попитали Смит Уигълзуорт (по време на активното му служение); "Имате ли време да си почивате и как го правите?" Той отвърнал: "Когато се почувствам изморен, сядам и започвам да се моля на езици и си почивам много добре". Това за някой може да прозвучи почти еретично, но е факт, че Бог е създал организмите ни по толкова уникален и съвършен начин, че ако Му се доверим повече да почиваме в Неговото присъствие, отколкото извън това, ще бъдем по-стабилни, по-свежи и по-бликащи от енергия и радост хора. Така или иначе още Йов го е казал, че живота ни на тази земя е като наемник и сме в постоянно воюване.



Матей 11:29-30 "Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко"

Във всички случаи ние носим някакво бремe – дали ще е нашето или Божието това решаваме самите ние. Ако носим нашето бремe, ние ще изживеем един пълен със безпокойства и притеснения сив и скучен живот. Но ако сме мъдри, ще вземем Неговото бремe и следствието със сигурност ще е да намерим покой на душите си, и ще бъдем възможно най-удовлетворените хора на земята.

Наистина, когато се намираме в положение на апатия и безразличие към всичко, ни е трудно да видим изходния път и как да се справим със самите себе си. Мисля, че Бог никога не ни задава прекалено трудни задачи. С решение на волята можем да започнем да четем малко, по малко и да започнем с 5-10 минутна молитва. Да кажем на Бог, че ние не сме в състояние да се измъкнем от блатото на безразличието, затова се нуждаем от Неговото съдействие и помощ. Той ВИНАГИ отговаря на искрена молитва и е задвижен от търсещо сърце. Може би няма да стане за един два дена. Но ако продължавате в постоянство да Го търсите, да хлопате, да искате, времето с Него от дисциплина и воля ще се превърне в нужда, наслада и удоволствие. Когато стигнем това състояние на копнеж и глад за Него, тогава дори да нямаме много време и да сме много ангажирани, ние ще намираме и време и място да сме насаме с Исус.

Искам да видим едно друго състояние на душата, което води до неудовлетворение, сухота и себеправедност. В **Галатяни 3:1-14 Павел казва:**

"О, несмислени галатяни, кой ви омая, вас, пред чиито очи Исус Христос е бил ясно очертан като разпнат? Това само желая да науча от вас: Чрез дела, изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез вяра в евангелското послание? Толкоз ли сте несмислени, че, като почнахте в Духа, сега се усъвършенствувате в плът? Напусто ли толкоз страдахте? Ако наистина е напусто! Прочее, Тоя, Който ви дава Духа и върши велики дела между вас, чрез дела, изисквани от закона ли върши това, или чрез вяра в посланието, както с Авраама, който повярва в Бога, и му се вмени за правда? Тогава познайте, че тия, които упражняват вяра, те са Авраамови чада; и писанието, като предвидя, че Бог чрез вяра щеше да оправдае езичниците, изяви предварително благовестието на Авраама, казвайки: "В тебе ще се благославят всичките народи". Така щото тия, които имат вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам. Защото всички, които се облягат на дела, изисквани от закона, са под клетва, понеже е писано: "Проклет всеки, който не постоянствува да изпълнява всичко писано в книгата на закона". А че никой не се оправдава пред Бога чрез закона, е явно от това, "че праведният чрез вяра ще живее"; а законът не действа чрез вяра, но казва: "Който върши това, което заповядва законът, ще живее чрез него". Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: "Проклет всеки, който виси на дърво"; така щото благословението, дадено на Авраама, да дойде чрез Христа Исуса на езичниците, за да приемем обещания Дух чрез вяра"

Има християни, които редовно ходят на църква, на молитвено, всеки ден четат словото и се молят за нещо, но животът им е пълен с делата на плътта: лесно се гневят, завиждат, осъждат другите братя и сестри, които не са толкова дисциплинирани като тях, намират грешки във всички, които са различни от тях, ходят сериозни и по-скоро тъжни отколкото весели и щастливи. Изключително съм зарадвана от факта, че Исус на кръста ни освободи от 4 точки и 5 параграфа и ни даде пълна свобода да имаме достъп до престола на благодатта, и да не сме зависими само от 10те Божии заповеди, но най-вече от Святия Дух, живеещ непрестанно в нас. На нас хората ни е по-лесно да се водим от правила.



Някои хора като ходят редовно на църква и четат всеки ден Библията, си мислят, че спасението им е в кърпа вързано. Други си мислят, че щом участват активно в живота на църквата, също удовлетворяват много Царя. Трети си мислят, че щом жертват от времето си и средствата си и непрестанно служат на Бога, са много угодни Нему. Има едни стихове, които развенчават тези схващания и ги превръщат от непоклатима истина в много съмнителни неща, които едва ли ще устоят на огъня на Христовото съдилище.

1 Коринтани 13:1-3 "Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед що звънти, или кимвал що дрънка. И ако имам пророческа дарба, и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува"

Искам малко да засегна един феномен в християнските среди това е крепост на "студена любов". Много ми е мъчно, че има такова нещо, което на думи е любов, а на практика е нещо, до което никой не иска да се докосва, защото такава любов не излиза от Божия ум и сърце, а е продукт на царството на тъмнината. Съществуват служители (пастири), които никога не са били близки с хората си по един или друг начин. Аз бях 15 години в една неголяма църква и с моя водач сме си говорили един път и то беше по моя инициатива. Не искам с това да нараня човека или да нанесе укор върху него. Той е добър човек и много добър проповедник. Просто давам пример, за да разберете по-пълно това омразно нещо студената любов.

Библията ни учи в **Яков – "Обичайте се горещо от сърце"**. Ако аз твърдя, че обичам някого и то горещо, задължително ще се моля за него, ще се интересувам през какво минава, ще искам да съм до него в трудните и в радостните му моменти, когато плаче – ще плача с него, когато се радва, ще се радваме заедно. Вярвам следното нещо, че ако ние редовно се потапяме в Божията любов и стоим дълго време в нея, като изпълваме сърцето си с благодарения и хваления към Царя, то естественото нещо след това ще бъде да излъчваме Неговия вид живот – мир, правда и радост в Святия Дух. По човешки ние не можем да обичаме качествено, но ако пропускаме Божият вид любов да протича през нас и да докосва хората около нас, ще виждаме освобождение на пленници и развързване на свобода угнетените. До сега съм мислила по начина, който изказах преди малко, че служителите имат отговорност спрямо хората, които са им поверени – да им служат не само от амвона, но най-вече във времето, когато няма служби. Наскоро Бог обърна мисленето ми, че щом служителят не може да осмисли отговорността, поверена му от Господаря, по-добре хората, които са видели това, да застанат в пролома и да молят Бог за дух на откровение и мъдрост как да послужат на служителя с цел възстановяване в истината, правдата и любовта. Когато си издигнат и стоиш отпред, най-лесно се виждат грешките ти, които допускаш, но милостта тържествува над съда и вместо да сочим с пръст и да осъждаме, по-добре е да протегнем ръка за помощ и да не я оттегляме, докато не видим пълното възстановяване на човека.

Отклоних се малко от темата на тази глава, но имах нужда да споделя това с вас, надявам се да вземете нещо от това, което споделих относно любовта и да го приложите към всичките хора около вас.



2. БОЖИЯТА КРЕПОСТ – ОГЪНЯТ НА СВЯТИЯ ДУХ ДА НИ ЗАПАЛИ С РЕВНОСТ ЗА БОЖИЯ ДОМ

Сега искам да видим Божията противоотрова за апатията и безразличието. Искам да стъпя на един стих, който се явява фундамент, на който ще развия всичко останало.

Йоан 2:13-17 "И като наближаваше пасхата на юдеите, Исус възлезе в Ерусалим и намери в храма продавачите на волове, овце и гълъби, и тия, които седяха и разменяха пари; и направи бич от върви и изпъди всички тях от храма, както и овцете и воловете; изсипа парите на среброменителите, и прекатури трапезите им; и на тия, които продаваха гълъбите, рече: Дигнете ги оттук; не правете Бащиния Ми дом, дом на търговия. Учениците Му си спомниха, че е писано: "Ревността за Твоя дом ще ме изяде"

Имам следния въпрос: Променил ли се е Исус откакто създаде всичко видимо и невидимо, през земния си живот и сега отдясно на Небесния ни Татко? Библията е категорична Исус е същият вчера, днес и завинаги. Да попитам още нещо: В нас същия Дух ли се изля, Който и пребъдваше без мярка в Исус? Ако е така, защо на нас не ни пука за Божиите неща поне толкова колкото за нашите? Да видим какво казва Библията относно ревността за Бога.

Числа 25:1-13 "А докато Израил оставаше в Ситим, хората почнаха да блудствуват с моавките; защото те канеха хората на жертвите на боговете си, и хората ядяха и се кланяха на боговете им. Израил се привързва за Ваалфегора; и Господният гняв пламна против Израила. Тогава Господ рече на Моисея: Хвани всичките първенци на хората и обеси ги за Господа пред слънцето, за да се отвърне от Израила Господният яростен гняв. И Моисей рече на Израилевите съдии: Убийте всеки подчинените си човеци, които се привързаха за Ваалфегора. И, ето, един от израилтяните дойде и доведе на братята си една мадиамка пред очите на Моисея и пред цялото общество израилтяни, когато те плачеха пред входа на шатъра за срещане. А Финеес, син на Елеазара син на свещеника Аарона, като видя стана изсред обществото, взе копие в ръката си, и влезе подир израилтянина в спалнята та прободя и двамата - израилтянина и жената в корема ѝ. Така язвата престана от израилтяните. А умрелите от язвата бяха двадесет и четири хиляди души. Тогава Господ говори на Моисея, казвайки Финеес, син на Елеазара, син на свещеника Аарона, отвърна яростта Ми от израилтяните; понеже показа ревност всред тях подобна на Моята, така щото Аз не изтребих израилтяните в ревността си. За това кажи му: Ето, Аз му давам Моя завет на мир; ще бъде нему и на потомството му подир него завет на вечно свещенство, защото беше ревностен за своя Бог и направи умилоствение за израилтяните"

Тук откриваме как Финеес придоби Божието одобрение и Божия завет на мир на него и на потомците му, защото той показа ревността си за Господа като Го умилостави чрез убийството на двамата - израилтянина и моавката. В стих 11 виждаме, че самият Бог уподобява ревността на Финеес със Своята собствена ревност. Точно тази ревност предизвиква Бог да изтреби всички хора от израилтяните, които съзнателно или не нарушаваха завета Му.

Матей 3:11 "Аз ви кръствам с вода за покаяние; а Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да поднеса обувката; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън"



Много съм слушала за това, че ние се кръщаваме със Святия Дух след като се новораждаме, но малко съм слушала и чела за това, че ще бъдем кръстени с огън. Думата кръщение от гръцки език преведена означава потапям се изцяло. Буквално Йоан Кръстител каза следното - Аз ви потапям с вода, но иде Този, който ще ви потопи в Святия Дух и огън. Интересно е да разгледаме свойствата на огъня и неговата основна функция. Огънят е горещ, свети червено, оранжево и жълто, разраства се много бързо и поглъща и унищожава всичко, до което се допре. Ако ние като вярващи сме преминали през потапянето в огън дали нещо от плътската ни природа все още ще е цялостно и здраво? Неоспорим факт е обаче, че много от християните, включително и аз, през по-голямата част от живота си сме доста живи (говоря, че плътта ни доминира над Духа). Огънят на Святия Дух не иска да ни обезличи, а напротив иска да изгори всичко нечисто и плътско в нас и да можем да живеем 100% за Него и чрез Него. Само и единствено тогава ние ще сме пълни с цветове, красота, уханье на небето, идеи, родени от Бога, и ще бъдем най-щастливите хора на земята, независимо от обстоятелствата.

Деяния 2:1-4 "И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място. И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят"

Интересното тук е да разберем предпоставката за изливането на Духа. Тя беше, че всички бяха на едно място. Езиците, които им се явиха, бяха като огнени, а следствието на всичко това беше:

Деяния 2:41 "И тъй, тия, които приеха поучението му, се покръстиха; и в същия ден се прибавиха около три хиляди души".

Огънят на Святия Дух не оставя никого безучастен и безразличен към пожара, който е предизвикал. По мое мнение, повече от всичко друго ние се нуждаем от потапянето в огъня Му. Само тогава ние ще можем да предизвикаме пожари, чрез които вярващите да бъдат освободени от вериги и окови, а невярващите да бъдат преселени от царството на тъмнината в славното царство на Исус. Следствието на угасянето на огъня на Святия Дух е очевидно за всички нас – отлив от църквите и липса на каквито и да било новорождения. Изборът е в наши ръце – дали ще пожелаем Бог да ни запали с Неговия огън или ще пожелаем сигурността на установените неща в живота ни и ще си умрем в сивотата на ежедневието.

Един проповедник беше казал: "Има три вида огън, с които така или иначе ще се срещнем в живота си – 1. Огънят на Духа, 2. Огънят на Христовото съдилище или 3. Огънят от огненото езеро. Ако ние доброволно се срещнем с огъня на Святия Дух, когато отидем пред Христовото съдилище, делата ни няма да изгорят и ще получим награди. Ако не желаем да се подложим на действието на огъня на Духа, ще претърпим огромни загуби, когато стигнем пред Христовия Съд. Ако не ни се наложи да се срещнем с първия или втория вид огън третият със сигурност ще ни постигне".

1 Петрово 1:7 "...с цел: изпитването на вашата вяра, като е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и слава и почест, когато се яви Исус Христос".



Тук виждаме, че Бог оприличава вярата ни със злато и дори тя е по-скъпоценна от злато, но за наше съжаление и златото и вярата, за да се усъвършенстват и изчистят, им е необходим огън. Много ми е неприятно, болезнено и недоумяващо, когато Господ ме прекарва през огнен изпит, но когато отmine и съм издържала успешно, тогава настъпват мир, благодат и удовлетворение, че Бог се занимава с мен и иска да ме научи на различни неща. Както когато си в даден клас в училище и си усвоил материала за този клас, преминаваш в по-горен, така и в Божието училище след успешно изпит, минаваш в по-горна степен на обучение. В заключение ще кажа, че имаме Най-Добрия Татко и Учител, Който никога не ни унижава, а напротив винаги ни насърчава и вярва, че ние ще се справим и ще бъдем повече от победители, защото е положил Собствения Си Дух вътре в нас. Той ни учи на всяка истина и ни утешава в каквото и положение да се намираме. Много Му благодаря, че е търпелив с нас и не ни пришпорва по пътя, а с любов и нежност ни води през прави пътеки.



9 ГЛАВА

ОБИКНОВЕНИ И ЕСТЕСТВЕНИ – ГЛАД ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕНИТЕ ДАРБИ НА СВЯТИЯ ДУХ

Първо ще обясня какво имам в предвид под понятието "обикновени и естествени". Не става дума външно да си необикновен – ексцентричен, екстравагантен, причудлив и т.н. Напротив, Исус беше много достъпен и обикновен за всеки, който общуваше с Него. Не се различаваше външно от всички останали хора, до 30-та година от живота си не направи нито едно чудо и се покоряваше на родителите си, макар да искаше да бъде близо до дома на Баща Си в Ерусалим. Друго, което ми прави огромно впечатление е, че Той единствен имаше Духа без мярка, но въпреки това никой, освен демонично обладаните хора не падаше в присъствието Му и другото изключение в Гетсиманската градина, когато каза "Аз Съм", всички паднаха. От тук можем да достигнем до извода, че Исус по никакъв начин не демонстрираше това, че има Духа без мярка, а ходеше смирено и кротко и влезе в Ерусалим, като цар, оседлал магаренце, и се смири до край даже смърт на кръст.

Матей 12:15-21 "Но Исус, като позна това, оттегли се оттам; и мнозина тръгнаха подире Му, и Той ги изцели всички. И заръча им да Го не разгласяват; за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: Ето Моят служител, Когото избрах, Моят възлюбен, в Когото е благоволенieto на душата Ми; Ще положи Духа Си на Него, И Той ще възвести съдба на народите. Няма да се скара, нито да извика, Нито ще чуе някой гласа Му по площадите; Смазана тръстика няма да пречупи, И замъждял фитил няма да угаси, Докато изведе правосъдието към победа. И в Неговото име народите ще се надяват"

Той ни даде пример, ако искаме да следваме Него и да почитаме Небесния Татко, как трябва да живеем не издигайки себе си, а издигайки Бог и прекланяйки се пред цялата Негова същност. И дори, ако Бог ни счете за верни и ни повери Неговите дарби да функционират чрез нас, поради Неговата милост и благодат, то ние да не се възхищаваме на себе си нито за миг, но винаги да признаваме само Него.

Има едно отношение и мисловна нагласа сред християните, че дарбите на Духа не са най-важните, че по-важна е любовта и делата, които я придружават. Наистина от любовта няма по-голяма, но точно поради нея Бог е снабдил Тялото Христово с всички дарби, които действаха в Исус по време на Неговия живот като човек на земята. Има и друго течение, което набляга толкова много на дарбите, че хората си мислят, че щом се движат в тях, значи със сигурност са спасени. Това, което съм разбрала е, че ние изработваме спасението си, като всеки ден умираме към себе си и живеем чрез Христос. А дарбите на Духа са дадени не за да ми помогнат да се спася, а за да послужат на Тялото Христово като организъм да порасне в ръста и мярката на пълнолетно мъжество в Христос. Искам да потвърдя това мое твърдение с

Матей 25:31-40 "А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата."



Първо ще обясня какво имам впредвид под понятието "обикновени и естествени". Не става дума външно да си необикновен – ексцентричен, екстравагантен, причудлив и т.н. Напротив, Исус беше много достъпен и обикновен за всеки, който общуваше с Него. Не се различаваше външно от всички останали хора, до 30-та година от живота си не направи нито едно чудо и се покоряваше на родителите си, макар да искаше да бъде близо до дома на Баща Си в Ерусалим. Друго, което ми прави огромно впечатление е, че Той единствен имаше Духа без мярка, но въпреки това никой, освен демонично обладаните хора не падаше в присъствието Му и другото изключение в Гетсиманската градина, когато каза **"Аз Съм"**, всички паднаха. От тук можем да достигнем до извода, че Исус по никакъв начин не демонстрираше това, че има Духа без мярка, а ходеше смирено и кротко и влезе в Ерусалим, като цар, оседлал магаренце, и се смири до край даже смърт на кръст.

Матей 12:15-21 "Но Исус, като позна това, оттегли се оттам; и мнозина тръгнаха подире Му, и Той ги изцели всички. И заръча им да Го не разгласяват; за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва:

Той ни даде пример, ако искаме да следваме Него и да почитаме Небесния Татко, как трябва да живеем не издигайки себе си, а издигайки Бог и прекланяйки се пред цялата Негова същност. И дори, ако Бог ни счете за верни и ни повери Неговите дарби да функционират чрез нас, поради Неговата милост и благодат, то ние да не се възхищаваме на себе си нито за миг, но винаги да признаваме само Него.

Има едно отношение и мисловна нагласа сред християните, че дарбите на Духа не са най-важните, че по-важна е любовта и делата, които я придружават. Наистина от любовта няма по-голяма, но точно поради нея Бог е снабдил Тялото Христово с всички дарби, които действаша в Исус по време на Неговия живот като човек на земята. Има и друго течение, което набляга толкова много на дарбите, че хората си мислят, че щом се движат в тях, значи със сигурност са спасени. Това, което съм разбрала е, че ние изработваме спасението си, като всеки ден умираме към себе си и живеем чрез Христос. А дарбите на Духа са дадени не за да ми помогнат да се спася, а за да послужат на Тялото Христово като организъм да порасне в ръста и мярката на пълнолетно мъжество в Христос. Искам да потвърдя това мое твърдение с

Матей 25:31-40 "А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата. Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото огадних и Ме нахранихте; ожадних и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте. Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме? И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме, или гол и Те облякохме?

И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме? А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили"

От тези стихове става ясно, че това, което докосва Божието сърце, не са изцеренията, възкресенията, освобожденията, защото това е изцяло дело на Святия Дух, Който може да протича чрез ВСЕКИ един вярващ.



Той измерва нашето отношение на любов в най-малките житейски ситуации. Ако ние постъпваме като Него, Който дава слънце и дъжд на праведните и на неправедните, и ние ако обичаме и постъпваме добре с приятелите си и неприятелите си, то тогава ще бъдем деца на Небесния ни Татко. Той един ден ще ни каже „Влез добри и верни слуго, в почивката на Господаря Си“.

Защо Бог е дал дарбите на Святия Дух? Със сигурност не за да ни е по-забавен и разнообразен християнският живот.

Ефесяни 4:15-16 "Но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос, от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всеки став, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта"

Всяка става има служба, определена и от Святия Дух и всеки новороден човек има дарба върху себе си от мига, който е приел Господ Исус Христос за Свой спасител и Цар. Ако ние живеем живот, лишен от действието на Святия Дух, не можем да пораснем в Него и не можем да принесем полза за Тялото Му с цел развитие и растеж. Ще разгледаме няколко стиха, където апостол Павел ни насърчава да копнеем за дарбите на Духа.

1 Коринтяни 14:1 "Следвайте любовта; но копнейте и за духовните дарби"

Тук става дума за желание и копнеж, за вик от нашето сърце към Него. А сега да видим колко много и различни дарби има в Тялото Христово, защото Неговото многообразие е достойно за нашето възхищение.

1 Коринтяни 12:4-11 "Дарбите са различни; но Духът е същият. Службите са различни; но Господ е същият. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци. А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; на друг вярва чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно"

Няма да се спирам на всяка дарба, само искам да кажа, че когато в една местна църква има повече от пророческите дарби (слово на знание, слово на мъдрост, разпознаване на духове), тогава събранието има свят страх и респект от Бога. Тогава всеки преди да отиде на събрание ще гледа да оправи взаимоотношенията си с всеки и най-вече да изчисти сърцето си, защото в противен случай могат да бъдат изявени тъмните места на сърцето му публично. Има един стих в **Притчи 29:18 "Дето няма пророческо видение хората се разюздават"**. Конкретното слово от Бога ни връща обратно на тесния път, понеже лесно се отклоняваме ту в едната канавка, ту в другата.

Изцелителните дарби са изключително ценни, поради факта, че служат както на спасени, така и на невярващи хора. Исус като ходеше по земята, изцеляваше и освобождаваше всеки, който поискаше това. Бог ще се радва, ако ние ходим чрез Исус в живота си и дотолкова да сме пораснали в любовта Му, че милостта и състраданието да са нашия двигател и да не можем да подминем никой болен и обладан, а да послужим на всеки, до който се допрем.



Винаги много съм се възхищавала на хора, опериращи в изцерителните дарби. Дейвид Хоугън – с много мощни възкресения на мъртви; Смит Уигълзуорт - невероятни творчески чудеса и изцерения; Джон Лейк 100% успеваемост при изцерението на всяка болест; Уилям Бранхам – велики изцерения; А.А. Алан – много изцерения и освобождения и най-фрапиращото за мен – детето с 26 болести по рождение, което в рамките на молитвата бива изцерено и възстановено напълно и много други велики мъже и жени могат да бъдат споменати. Но има нещо още по-грандиозно от това да си физически здрав и това е вътрешното изцерение на всички наранявания по сърцето. Това е когато ние се докоснем до Неговата всепоглъщаща любов и толкова осъзнаем прошката Му към нас, че и ние прощаваме на всичките си длъжници. Можем да сме здрави цял живот физически, но ако емоционално не сме такива, ние няма как да изпълним волята Му за живота ни. С това не умаловажавам изцерителните дарби, а искам да кажа, че и двете неща пред Бога са еднакво важни. Понякога пречка за изцерението ни е, че не сме простили на някой, който ни е наранил, но в мига, когато простим, дявола няма повече основание, поради което да ни държи в болест и така биваме освободени.

Още в Йоил Бог е предсказал за идването на тези дни, когато Духа ще се излива на всяка твар.

Йоил 2:28-29 "И след това Ще излея Духа Си на всяка твар; И синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, Старците ви ще виждат сънища, Юношите ви ще виждат видения; Още и на слугите и на слугините Ще изливам Духа Си в ония дни"

Това е обещано и ние можем да молим Бог според Неговото слово, да се изпълни в нашия личен живот, в живота на църквата в града ни и в цялата нация, ако някой се разпростре и по-надалеч и до краищата на света, Бог ще чуе и зачете молитвата на всеки. Той никъде не ни е ограничил в искането на нещо, а напротив казва

Йоан 15:7 "Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде"

Има простичко условие – да стоим вътре в Него и Той да прелива от нас и тогава се явява неограничената възможност – "искайте каквото и да поискате и ще ви бъде". Можем да си направим следния извод – Бог желае да ни даде много неща, както духовни, така и за снабдяване на душевните ни потребности, така и материални неща, но защо Той не ни ги дава? Защото ние сме ограничени в мисленето си, ние се простираме дотам, докдето сме достигнали в обновяването на ума си. Затова колкото повече растем, толкова повече не ограничаваме Бог, но Му даваме да завземе всичко вътре в нас и около нас.

Има още много места в словото, където се говори за дарбите, но мисля че стана ясно, че Бог не ни е призовал да бъдем „обикновени и естествени“, а да ходим в Неговата реалност чрез вяра, която действа в любов. Накрая ще ви помоля, ако нямате копнеж за дарбите или имате неправилна представа за тях, помолете Бог да ви открие повече от Неговата картина за дарбите на Духа и да ви изпълни с копнеж, за да можете да хлопате за това, докато Той ви отвори вратата.



10 ГЛАВА

НЕЗАИНТЕРЕСОВАНОСТ КЪМ ПОГИВАЩИТЕ - СКРЪБТА НА БОЖИЕТО СЪРЦЕ КЪМ НЕГОВИТЕ НЕСПАСЕНИ ДЕЦА ДА СТАНЕ ЧАСТ ОТ НАШИЯ ЖИВОТ

1. КРЕПОСТ НА ДЯВОЛА – НЕЗАИНТЕРЕСОВАНОСТ КЪМ ПОГИВАЩИТЕ

От много време насам осъзнах факта, че през по-голямата част от моя християнски живот не ми е пукало за съдбата на хората около мен, които умират и отиват в ада. Разсъждавала съм по следния начин *"Е, нали аз се спасих, другите да се оправят, като не искат да повярват, така им се пада"*. Много по детски се изразих, но точно такова отношение съм имала към хората от "света". В началото на вярата си аз буквално говорех на всеки срещнат, защото това беше най-вълнуващото нещо, което бях преживявала някога – срещата ми с Бог, исках и другите да преживеят подобно нещо. Но с течение на времето огънят малко по малко си затихна и се превърна в замъждял фитил. Добрата новина е, че Исус не ни презира, когато сме в такова състояние, но напротив Той ще ни разпали и ще ни превърне не в огън, а в пожар, така че където стъпим, Неговия огън на любов не ще остави никого равнодушен. Спомням си една вечер се прибирах от събрание и в трамвая през цялото време плачех за невярващите хора, но този плач не беше роден от някакъв мисловен процес, а директно от Святия Дух. Наистина имаме огромна нужда да разберем отношението на Бог към всеки един човек по лицето на тази Земя.

Нека видим златния стих на Новия завет

Йоан 3:16 "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот"

Жертвата на кръста не е само за тези, които вярваме, а за всички хора – зли и добри. Това означава, че Бог не е безразличен към нито една човешка съдба и иска да изпрати Неговите деца до краищата на света, за да покажат съвършената Божия любов.

За дълги години църквата като цяло (винаги има изключения), бяхме затворени общества, където никой не се новоражда, а напротив дори новородените престават да посещават събрания. Защо? Когато едно общество от вярващи престанат да се съобразяват със Словото, което е еднозначно **Марк 16:15-16 "И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден"**, тогава врагът се настанява удобно там и не се конфронтира с такова общество, понеже не представляват заплаха за царството на тъмнината.



Ние сме намерили много стихове в потвърждение на това, че църквата ще е малобройна, защото сме искали да приспим съвестта си, но в един момент става явен факта, че в църквите не тече животът на Бога и Исус не е издигнат, защото в Словото пише : **Йоан 12:32-33 "И когато бъда Аз издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си. А като казваше това, Той означаваше от каква смърт щеше да умре"**.

Не съм сбъркала стиха и не го вадя от контекста, но всеки път, когато Исус бъде издигнат в дадено общество, следствието ще бъде привличането на множества при Него. Има един трик на дявола, който насърчава вярващите да си говорят по всякакви теми от Словото (изцеление, благословение, освобождение), но не и за жертвата на кръста. Само тази жертва ни предизвиква ние да умираме към себе си и да живеем чрез Него. Само тази жертва привлича спасените към покаяние. Ще разкажа един сън, който сънува съпругът ми. Сънува огромна зала, където се провежда християнска конференция. Там на последния ред трима сатанисти се молят и единият казва: "Нека си говорят за косата на Исус, за Неговите дрехи, но не и за Неговата същност", а другият постоянно прокламирал : *"Незаинтересованост на християните, незаинтересованост на християните"*.

От този кратък сън можем да си направим генерален извод – тъй като дяволът ни е загубил и ние сме се новородили, той ще направи всичко по силите си да ни спре по пътя, по който трябва да вървим. Ако ние се поддадем на хитростите му и наистина спрем, то ние няма да стигнем до призива от Него и няма да можем да освободим други пленници на Сатана, чрез нашия живот. Борбата наистина е на живот и смърт, затова ние се нуждаем от истински тясна връзка със Святия Дух, Който ни разкрива плановете на дявола и ни прави да ходим чрез Христовия ум и сърце. Много пъти сме спирани и падали по пътя, но ви насърчавам колкото и трудно да ви е ставането - станете, и лека полека се придвижвайте напред по пътя на вярата, любовта и победата.

В 1Тимотей 2:1-4 се казва: "И тъй, увещавам, преди всичко, да отправяте молби, молитви, прошения, благодарения за всичките човеци, за царе и за всички, които са високопоставени, за да поминем тих и спокоен живот в пълно благочестие и сериозност. Това е добро и благоприятно пред Бога, нашия Спасител, Който иска да се спасят всичките човеци и да достигнат до познание на истината"

Бог не иска шепа хора да се спасят, Той не иска една трета или две трети да се спасят но иска ВСИЧКИ. Ние често бъркаме Неговото знание за бъдещето и Неговото желание за него. Тези две субстанции са коренно различни. Той желае всички хора да дойдат до покаяние, но в същото време знае точното число хора, които ще Го последват. Обаче този факт не ни тласка към безотговорност за погиващите, а напротив ни мотивира и предизвиква да дадем всичко от себе си, за да можем да изпразним ада и да населим Небесния Ерусалим. Заповедта на Исус не е да си играем на църкви в стил "умиращият лебед" или "Многострадалната Геновева". Неговата заповед е повече от ясна да правим ученици, които след време и те да правят ученици и с нарастваща прогресия (математически термин) да помогнем на повече и повече души, които са отхвърлени и стъпкани от обществото ни. Защото ако ние не сме по-различни от обществото, в което живеем, как става ясно, че ние сме светлина? Ако ние се гнусим от мръсните, от наркоманите, от проститутките, от бездомните, то как следваме Исус, Който ядеше и пиеше повече с блудниците и грешниците, отколкото с изтънчените фарисеи? Може би ни е страх, че те ще ни изцапат



душевността и ще се омърсим покрай тях. Но Библията е категорична, че здравият няма нужда от лекар, а болният.

Йоан 17:15-18 "Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия. Те не са от света, както и Аз не съм от света. Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина. Както Ти прати Мене в света, така и Аз пратих тях в света"

Къде ни изпрати Исус на Хавайските острови ли? Или всяка неделя на църква? Той ни изпрати в света, като ни е дал пример със Собствения Си живот. Бях чела някъде, че църквата не е увеселителен парк, а болница, където всеки, който има проблеми, намира тяхното разрешение. Бог, когато е родил църквата Си, не е имал предвид всеки сам да се оправя със Словото и Святия Дух. Той желае Неговите деца да приличат все повече и повече на Сина Му, в Когото е Неговото благоволение. Ако хората от света видят любовта на Бога в очите ни и отношението ни към тях, те ще пожелаят да станат като нас. Но ако виждат едни хора пълни със знание за Бога, а лишени от Неговия характер, това много ги отвращава и отблъсква от благовестието. Синът на Индира Ганди е казал следното: "Ако не бяха християните, аз отдавна щях да съм християнин". Ако ние представяме по погрешен начин образа на Исус пред хората, било то вярващи или невярващи, това означава, че ние въобще не познаваме Бога. Лестър Съмрал казва: *"Може да знаеш цялата Библия наизуст и пак животът ти да не е помръднал и крачка напред към по-добро"*. Това означава, че стихът – **"Знанието възгордява, а любовта назидава"** е актуален и днес. Нека не се заблуждаваме, ако сме пълни със знание, но не го живеем, ние ще навлечем на себе си по-тежко осъждение. С това не насърчавам никого към нехайство относно изучаване на Божието слово. Само наблягам на това, че е жизненоважно за нас да растем в любовта на Бога повече отколкото в който и да е друг предмет от Библията. Защото само този, който обича, изпълнява закона, а не този, който само го знае.

Има едно течение в християнските среди, което взема един стих от словото – "Сей словото с време и без време", и действат с много плам по него, без да се съобразяват с водителството на Святия Дух. Много е добро да се благовества, това е последната и най-мотивираща заповед на Исус преди да се възнесе, но ... Сега ще разкажа една случка, случила се на мой близък. Той буквално бил отвортен от благовестието и то, по-скоро, от начина, по който са му го поднесли. Той е запален по кану и често ходи да плува по течението на бързи реки из България. На връщане от едно такова екстремно преживяване бил много изморен, стоял на гарата сам и си чакал влака. До него се приближила възрастна дама и е започнала да му говори за Бога. Той тактично се извинил и обяснил, че се чувства изморен и не желае да слуша нищо. Когато тя продължила без успех, явно се е обадила за 84 подкрепление на "техния водач" (по думите му). Той дошъл при него и продължил да му говори, но моят познат бил вече до толкова отегчен и учуден как е възможно да кажеш на някой, че не ти се слуша и той да продължава да ти говори. Това е един пример как нещо, което е добро в нашите очи, може да има безкрайно лоши резултати. Затова в пророците на много места Бог казва: *Ще те съдя по плода на делата*. Когато едно дело е лошо, е ясно, че на никой не може да принесе добър плод. Но когато едно дело по човешки е добро, но лишено от зависимостта на Святия Дух, тогава плодът в повечето случаи е лош. Дадох пример как можем да отблъснем хората от благовесетието и да помрачим очите им за Неговата любов. Защото доколкото познавам Бог, Той не продължава да ни говори, когато ние не искаме да Го слушаме. А кои сме ние да прескачаме волята на човека, който стои срещу нас и на всяка цена да му кажем за Бог, просто да сме си свършили работата, а не да достигнем до сърцето му по Божия начин. е там.



Йоан 5:30 "Аз не мога да върша нищо от Себе Си; съдя както чуя; и съдбата Ми е справедлива, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил"

Йоан 8:26-29 "Много нещо имам да говоря и да съдя за вас; но Този, Който Ме е пратил, е истинен; и каквото съм чул от Него, това говоря на света. Те не разбраха, че им говореше за Отца. Тогава рече Исус: Когато издигнете Човешкия Син, тогава ще познаете, че съм това, което казвам, и че от Себе Си нищо не върша, но каквото Ме е научил Отец, това говоря. И Този, Който ме е пратил, с Мене е; не Ме е оставил сам, Аз върша всякога онова, което е Нему угодно"

Йоан 16:13-15 "А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известява"

Ако искаме да сме ефективни и успешни в ходенето си с Бог – единственият ни шанс е да сме напълно зависими от гласа на Святия Дух. Много хора сега ще кажат, че това е трудно, че Той не говори често, почти никога не ми говори и т.н. Само едно знам, че всичко, което е казал Исус в Словото Си е Да и Амин чрез Неговата жертва. Имам един много любим стих: Искайте и ще ви се даде, хлопайте и ще ви се отвори, търсете и ще намерите. Бог не ни е ограничил с нищо, ако наистина искаме да се приближим към Него, ще настроим сърцата си и умовете си на Неговата честота и така сигналите ще бъдат уловени. Ако няма антени или някакви устройства за приемане сигнала от телевизионната кула, ще можем ли да гледаме телевизор, ако ние стоим само в грижи, проблеми, удоволствия и изобилие от информация чрез този свят, дали Бог може да ни говори? Винаги когато Израел трябваше да се срещне с Бог, те първо трябваше да изчистят себе си, да се осветят, за да може когато Бог се яви, хората да останат живи. Мойсей трябваше доста време да се изкачва на планината, за да може да слуша Бог и да се върне с плочите на завета. В Песен на песните се казва: **"О гълъбице моя, в пукнатините на скалата, В скришните места на стръмнините, Нека видя лицето ти, нека чуя гласа ти; Защото гласът ти е сладък, и лицето ти прекрасно"**.

Бог копнее да общува с нас хиляди пъти повече, отколкото ние с Него, но Той никога не насилва или притиска да дойде на среща с него. Той чака ние да решим и ние да пожелаем да търсим лицето му. Не това, което може да ни даде, а това, което е Неговата съшност. Лицето е израз на това, което се случва в сърцето. Така че, ако ние познаваме лицето Му, значи Той ни е удостоил с честта да познаваме сърцето Му - мисля, че от това по-велико нещо не може да се случи на никого.

Бог създаде земята с цел. Искаше Адам и Ева да я наплодят и да се грижат за нея. Те предадоха властта, но Бог продължи да ни обича и да се грижи за нас до толкова, че подари Сина Си за нас - злите хора. Той се интересува от всеки един човек по тази земя, независимо от какъв пол е, на каква възраст е, от коя социална прослойка е, с какво образование е, какъв цвят кожа има, дали е зависим или не, дали е роб или свободен. Бог ни обича ВСИЧКИ и то по равно. Еднаква цена се плати за мен и за този, който няма да го приеме дори и до смъртта си. Какви трябва да сме ние в своето живеене (поведение, дела, говорене), така че наистина да сме благоухание за всеки около нас било то животворящо (за меките сърца) или смъртоносно (за коравите сърца). Трябва да се научим да правим разлика и да разберем, че Бог мрази греха, но много обича грешника и това, че Бог обича правдата, но ще и съди лицемерния "праведник".



Понякога ние се сблъскваме с хора, в които грехът е по-силно изразен, какво правим - гнусим ли се от тях или ги обичаме? Кой ще отиде при наркоманите? Кой ще отиде при проститутките? Кой ще отиде при алкохолиците? Кой ще отиде при бездомните? Кой ще се погрижи за сираците и вдовиците? Кой ще се погрижи за затворниците? Мисля, че Бог има отговор: "Аз и ти". Не казвам, че всеки е призван да отиде до всеки от по-горе споменатите хора, но нека попитаме Бог до кого иска да ни изпрати да покажем на дело Исус.

Искам да спомена нещо, което скоро слушах в една проповед. В САЩ имало към 500 000 деца, лишени от родителска грижа и приблизително 500 000 евангелски църкви. Въпросът на проповедника беше следният: "Ако всеки пастир на църква говори поне веднъж годишно по този въпрос и от всяка църква поне едно семейство откликне на призива да отгледа поне едно дете, то системата ще бъде изпразнена".

Наистина е много тъжен фактът, че преди бяхме спасени егоисти, а сега сме християнски такива. Вярвам, че Бог ще дойде за една църква изпълнена с любов един към друг и изпълнена с грижа за най-нищожните, за утайката на обществото, за отхвърлените и наранените, за тези, до които никой не иска да се докосне. Точно те са прицелната точка на Бог и потенциалните духовни войници, които ще завземат света с Божията любов. Моля се от цялото си сърце да стана човек, чрез който Бог може да достигне до всеки, независимо колко отблъскващ и страшен вид може да има. Защото в нас като хора имаме различни мисловни процеси, които ни карат да отвърщаме глава от някой, който не ни се вмести в стандартите. Но вярвам, че Съзателят обича всички и може да ни даде и ние не само да помагаме на такива хора, но и сърдечно да ги обичаме. Наскоро чух твърдението, че любовта е действие, което е на половина истина.

1 Коринтяни започва така: "Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед що звънти, или кимвал що дрънка. И ако имам пророческа дарба, и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува"

Това означава, че ние можем да правим правилните действия, но сърцето ни може да е празно откъм любов. Мисля, че Съдията ще ни преведе пред Христовия съд, за да ни стане ясно, че както делата на любов, така и отношението, мотивацията и други такива скрити сърдечни неща имат много тежка стойност пред Него.

Много искам аз и всички ние, които се наричаме с Христовото име, да осъзнаем факта, че Бог желае да помогне и да протегне ръката Си към всички угнетени, вързани, сърцесъкрушени, наскърбени, но Той има Неговия начин - това сме ние, частите на Неговото тяло.

Исая 6:8 "После чух гласа на Господа, който казваше: Кого да пратя? и кой ще отиде за Нас? Тогава рекох: Ето ме, изпрати мене"

Бог е Вездесъщ, Всемогъщ, Всесилен, но се нуждае от някой, който е решен да бъде Неговата уста, Неговите крака, Неговите ръце и Неговото сърце. На нас би ни се искало Той да си върши нещата без ние да Му служим, но ако искаме да сме истински покорни, ще Му служим с радост, ще осъзнаем факта, че по този начин Той ни прави участници в Неговите скърби, а после и в Неговата неизмерима слава.



Чувала съм много хора да казват: "Бог си знае работата"; "Той ще извърши всичко"; "Той няма нужда от нас да си свърши работата". Мога да кажа само едно: има много притчи, където Исус ни определя като слуги на нивата или в дома на Господаря. Ако ние сме слуги, то значи, че имаме Един над нас, който да изисква служение. Изискване не като принуждение, а като позиция, в която се намира. Всеки шеф би трябвало да получава респект и уважение от работниците си, всеки баща би трябвало да получава уважение и любов от децата си. Колко повече Господът на господарите, Царят на царете и най-любящият Баща трябва да получи не само респект и уважение, но любов, която обхваща цялото ни сърце, целият ни ум и цялата ни сила. Ако Той даде най-скъпото, което имаше, ние по-малко ли искаме да Му дадем? Бог не е удовлетворен от никое човешко дело или жертва, но само в това, което е родено от Святия Дух и издига Исус. Един единствен беше Исус на земята, който чу думите: **"Този Моят възлюбен син, в Когото е Моето благоволение"**. Колкото повече умираме към себе си и позволяваме Исус да живее чрез нас, толкова повече благоволението на Всемогъщия ще пребъдва с нас.

Мисля, че няма две мнения по въпроса, че Бог обича много силно невярващите хора и се стреми към тях. Целта на тази глава е да вземем решение да бъдем свободни от безразличието ни към погиващите и да допуснем Исус да обича хората чрез нас, да ги привдига, освобождава, насърчава и ги води по-близо в Небесното царство до сърцето на Любящия.

Ще спомена накратко и една крайност в тази област. Това се случва при много отговорни хора, когато Бог им открие, че времето за Неговото идване е близо и Той иска да спаси всеки. Такъв човек може да бъде погълнат от толкова голяма мъка за спасените си роднини, приятели и познати, че радостта на Бог да изчезне изцяло от живота му. Бог желае ние да стоим непрестанно в радостта и мира и да бъдем живо свидетелство за Неговото царство и правда, а делото на спасението е изцяло в ръцете на Духа. От нас се иска покорство и слушане на гласа на Духа, а Бог има отговорност да открива Исус на когото пожелае. Трябва да знаем точно в какво се състои нашата роля. Ако ние сме безотговорни, Бог няма да докосне никого чрез нас, ако отидем в другата крайност да поемем спасението на света върху нашите плещи, ние ще бъдем разрушени емоционално и физически. Нашата роля е да стоим на тесния път - Исус - да правим това, което сме чули от Него и после да не Му пречим да си свърши работата. Пожелавам на всички ни успех в това никак не лесно начинание - 100% зависими от Святия Дух - тогава ще бъдем повече от победители и ще ходим от победа в победа и от слава към по-голяма слава.



ПОСЛЕСЛОВ

Най-накрая искам да отбележа нещо, което от много скоро ме занимава и все повече размишлявам върху него.

В Еремия 9:25 се казва: "Ето, идат дни, казва Господ, Когато Аз ще накажа Всичките обрязани заедно с необрязаните; Египет, Юда, Едом, Амонците, Моав, И всички, които си стрижат издадените части на косата, Които живеят в пустинята; Защото всички тия народи са необрязани, А целият Израилев дом е с необрязано сърце"

Бях много учудена, че Бог поставя равенство между обрязаните и необрязаните. Винаги Той е заставал на страната на Своя народ, но в моментите, когато те са предпочитали чуждите богове, те са ставали противници на Бог. За Бог няма значение дали твърдим, че сме новородени и спасени, Той е живо заинтересуван от това дали сърцата ни са обрязани. На едно място изобличи фарисеите да не се облягат на това, че са Авраамови деца, защото Бог може и от камъните да направи деца на Авраам. Не е добра идея да сме вярващи, които искат да минат между капките, да сме хора, които не вършим явни грехове, но въпреки това сърцето ни не е предадено изцяло на Спасителя. Много притчи Исус ни разказа с една единствена цел да ни предупреди и да може да ни помогне да направим разлика между скъпоценното и нищожното.

Сега ще разгледаме няколко притчи, за да можем да решим от кой лагер и отбор ще бъдем и дано никой от нас да не бъде изненадан неприятно, когато застанем пред Христовото съдилище.

Матей 25:1-13 "Тогава небесното царство ще се оприличи на десет девизи, които взеха светилниците си, и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха неразумни и пет разумни. Защото неразумните, като взеха светилниците, не взеха масло със себе си. Но разумните, заедно със светилниците си взеха и масло в съдовете си. И докато се бавеше младоженецът, додряма се на всичките, и заспаха. А посреднощ се нададе вик: Ето младоженецът, излизайте да го посрещнете! Тогава всички ония девизи станаха и приготвиха светилниците си. А неразумните рекоха на разумните: Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват. А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас и за вас, по-добре идете при продавачите и си купете. А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори. После дохождат и другите девизи и казват: Господи! Господи! отвори ни. А той в отговор рече: Истина ви казвам: Не ви познавам. И тъй, бдете; защото не знаете ни деня, ни часа, в който Човешкият Син ще дойде"

Много е важно да решим да бъдем разумни хора, които не си играят на тото, що се отнася за ходенето ни с Бог. Много несериозно е от наша страна, когато търсим Господаря, само когато имаме нерешим проблем. Той не е "Бюро оплаквания". Той е Този, който държи целия ни живот, купил ни е с цена и ни иска за Себе си, не защото страда от егоизъм, а защото знае, че само когато живеем в хармония с Неговия Дух, само тогава ние ще бъдем щастливи. Бог ни е създал да стоим в Неговото присъствие и непрестанно да живеем в мир, правда и радост. Мирът и радостта толкова много липсват в нашето забързано общество, че няма как хората да не забележат разликата и да поискат да станат като нас.



Но ако ние говорим много за Бог, а в същото време сме постоянно в притеснение и безпокойство за най-различни неща, тогава ние не сме по-различни от хората, живеещи в царството на тъмнината. Нека светлината ни свети и колкото и голяма тъмнина да има около нас, тя ще побегне, просто няма друг избор. Добрата новина е, че Бог е започнал добро дело в нас и Той е верен да го завърши докрай, стига ние да искаме да се променяме и да ставаме все повече приличащи на Исус. Проповедта на планината завършва със следното предупреждение:

Матей 7: 21-29 "Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара. И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля дъждът, придойдоха реките и духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането ѝ бе голямо. И когато свърши Исус тия думи, народът се чудеше на учението Му; защото ги поучаваше като един, който има власт, а не като техните книжници"

Тук много ясно става, че и двамата човека са слушали Словото на Бог, следователно се говори за вярващи хора. Единствената разлика между двамата е изпълнението на Словото – единия го изпълнява, а другия не. В съвременния свят на технологии и безкрайно различна и многообразна информация повече от всякога ние имаме нужда от глад и жажда за Словото. Понеже много лесно може да бъде излъган човек, който не познава добре Словото. И другото, от което имаме остра нужда е дух на откровение и мъдрост, не само да знаем Словото, но и то да става част от нашия живот. Моля се Бог да ни опази и от това да знаем много добре словото, както фарисеите и накрая да не разпознаем Исус и да Го разпънем. Само чрез Неговия Дух ние ще преминем през земния си живот повече от победители и ще освободим хиляди по хиляди чрез живота си. За всеки един от нас Бог има велики планове, стига ние да позволим на Неговата промяна да действа безпрепятствено в живота ни. Ако трябва да изхвърлим нещо от ежедневието си било то вреден навик или някакъв тип зависимост, нека да го направим, защото Бог предварително е приготвил награда за тези, които се преборят със себе си и решат да умрат за своите си пътища, удоволствия и намерения и живеят изцяло отдадени на Него и Неговото царство. Той ще се зарадва да ни види в редовете на Неговата армия, която твори живот и свобода, където и да отиде. Религията е най-омразното нещо за Бог, защото едновременно има вид на благочестие, но е отречена от силата, която ни прави да обичаме, и да прощаваме, сила, която ни прави да преодоляваме препятствия и да побеждаваме врага, сила, която ни прави да разрушим крепостите на Сатана и да съградим Божиите крепости.

Нека Божия Дух да ни разкрива всеки ден повече и повече от Неговите тайни и богатствата, с които ни е дарил в небесни места. Нека гладът и жаждата ни за Него да растат в нас, за да можем да искаме, докато получим, да хлопаме докато ни се отвори, да търсим докато намерим. Нека гладът и жаждата ни за Него да растат в нас, за да можем да искаме, докато получим, да хлопаме докато ни се отвори, да търсим докато намерим.



Бог се радва на деца, които живо се интервесуват от Неговите емоции. Всеки човек мечтае да намери хора на един дух със своя, защото сме създадени да търсим приемане, разбиране и обич. По същия начин Бог търси хора, които да са силно развълнувани от Неговото сърце, Неговите мисли и чувства. Нека ние сме поколението на Неговите приятели, които преживяваме с Него всичко, което се случва и ще се случва в Него и в нас, около нас и до краищата на земята. Той търси посветени и верни сърца, които да изпълни с такова величие и мощ и в същото време да ходят в смирение и съкрушено сърце, че да изяви Себе Си на последното поколение, без някой да взема на себе си славата, която принадлежи само на Него. Той ще извърши делото си съвършено, ще направи Невястата Си да блести от слава, ще премахне всяка бръчка и всяко петно. Ще направи Църквата си да живее в единодушие и единомислие и ще я изпълни с любовта Си, грижата Си и застъпничеството Си. На Него да бъде цялата Слава и Величие сега и завинаги.

